

ชื่อเรื่อง KM การประเมินผลผังเมืองรวมด้านสังคม

โดย นายพงศธร เนตรวิเชียร ผู้จัดการส่วนออกแบบชุมชน
นางสาววันวิสาข์ มหิทธิหาญ นักผังเมืองอาวุโส
นางสาวสุธินี พริ้มขจีพงศ์ นักผังเมือง
นางสาวพชาณี ยาทรม สถาปนิก/นักออกแบบชุมชน
(ฝ่ายผังเมือง/ออกแบบชุมชน)

1. บทนำ

การประเมินผลผังเมืองรวมเป็นการดำเนินการตามพระราชบัญญัติการผังเมือง พ.ศ. 2562 มาตรา 34 กำหนดไว้ เพื่อใช้ในการจัดทำรายงานการประเมินผลการเปลี่ยนแปลงสภาพการณ์และสิ่งแวดล้อม การใช้บังคับผังเมืองรวม ซึ่งต้องมีการแสดงข้อเท็จจริง ให้ปรากฏทั้งในเรื่องการเปลี่ยนแปลงการใช้ประโยชน์ที่ดิน ความหนาแน่นของประชากร นโยบายหรือโครงการของรัฐบาล สภาพเศรษฐกิจและสังคม ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม การคมนาคมและการขนส่ง การป้องกันการเกิดภัยพิบัติ และปัจจัยอื่นที่เกี่ยวข้องกับการผังเมือง โดยให้คำนึงถึงการมีส่วนร่วมของประชาชนประกอบด้วย

โดยฝ่ายผังเมือง/ออกแบบชุมชน ได้รับมอบหมายจากกรมโยธาธิการและผังเมืองดำเนินการรับผิดชอบ ให้ดำเนินการศึกษาเพื่อจัดทำคู่มือการจัดทำรายงานการประเมินผลผังเมืองรวม ภายใต้โครงการการจัดทำเกณฑ์ และมาตรฐานงานประเมินผลการเปลี่ยนแปลงสภาพการณ์และสิ่งแวดล้อมผังเมืองรวมเมือง/ชุมชน ทั้งนี้ การดำเนินงานโครงการดังกล่าว ฝ่ายผังเมือง/ออกแบบชุมชน ได้ศึกษาและค้นพบเพื่อนำเสนอกระบวนการ วิธีคิด วิธีการ หลักการ หลักเกณฑ์ ขั้นตอนที่มีความเกี่ยวข้องกับการประเมินผลผังเมืองรวมในด้านปัจจัย **ด้านสังคม** ดังนั้นจึงนำผลการดำเนินการมารวบรวมเป็นองค์ความรู้ (Knowledge Management) ของฝ่ายผังเมือง/ออกแบบชุมชน ประกอบด้วยตัวชี้วัดที่กรมโยธาธิการและผังเมืองนำไปใช้บรรจุในระเบียบ คณะกรรมการผังเมือง ว่าด้วยการจัดทำรายงานการประเมินผลการเปลี่ยนแปลงสภาพการณ์และสิ่งแวดล้อม การใช้บังคับผังเมืองรวม พ.ศ. 2565 และไม่ได้นำไปบรรจุในระเบียบคณะกรรมการผังเมืองฯ ซึ่งฝ่ายผังเมือง/ออกแบบชุมชน จะนำมาบรรจุไว้ในองค์ความรู้นี้ด้วย

2. การประเมินผลผังเมืองรวมด้านสังคม

การประเมินผลผังเมืองรวมเรื่องสังคม มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินผลด้านสังคม ที่พิจารณาจากคุณภาพ ชีวิตประชาชน ที่ได้รับการบริการสาธารณะตามวัตถุประสงค์ของผังเมืองรวมเพียงใด และความสามารถในการ ให้บริการขั้นพื้นฐานในพื้นที่เขตผังเมืองรวม ว่ามีให้บริการเพียงพอกับความต้องการ หรือไม่ การจัดทำเกณฑ์ และมาตรฐานงานประเมินผลการเปลี่ยนแปลงสภาพการณ์และสิ่งแวดล้อมผังเมืองรวม ปัจจัยด้านสภาพสังคม ช่วยให้เห็นหน่วยงาน หรือองค์กรภาครัฐมีความเข้าใจและเห็นถึงการเปลี่ยนแปลงทางด้านสังคมที่มีผลมาจากการ พัฒนาเมือง และสามารถสะท้อนให้เห็นถึงประสิทธิภาพและประสิทธิผลของการนำผังเมืองไปปฏิบัติ ทั้งนี้ ในด้านนโยบายยังช่วยให้เข้าใจถึงการเปลี่ยนแปลงทางสังคมที่จะเกิดขึ้น สามารถวางแผนจัดการและควบคุม การเปลี่ยนแปลง รวมถึงการกำหนดมาตรการในการบรรเทาผลกระทบทางสังคมในด้านลบให้น้อยที่สุดและ

ส่งเสริมผลกระทบด้านบวกให้มากที่สุด ตลอดจนพัฒนาระบบกลไกการติดตามและป้องกันผลกระทบทางด้านสังคมที่อาจเกิดขึ้นจากโครงการพัฒนาเมืองในมิติอื่น โดยการศึกษาครั้งนี้ได้กำหนดการประเมินผลตามดัชนีและตัวชี้วัดด้านสภาพเศรษฐกิจและสังคม

การประเมินผลผังเมืองรวมด้านสังคม ได้ดำเนินการศึกษาแนวคิดและกรณีศึกษาจากต่างประเทศ เพื่อนำมาประยุกต์ให้สอดคล้องกับบริบทของการประเมินผลผังเมืองรวมและเพื่อถ่ายทอดเป็นองค์ความรู้ในด้านแนวคิดการประเมินผลด้านสังคม ดังนี้

1) แนวคิดการให้บริการด้านสาธารณูปการ

สาธารณูปการ (Public Facilities) หมายถึง บริการเพื่อสาธารณะซึ่งดำเนินการโดยองค์กรของรัฐ หรือเอกชนโดยการควบคุมของรัฐบาล ได้แก่ บริการในเรื่องเคหะการ การศึกษา ศาสนา วัฒนธรรม การอนามัย ความปลอดภัย นันทนาการ และบริการอื่น ๆ เพื่อตอบสนองต่อประชาชน และเป็นกิจการที่ไม่หวังผลกำไร โดยเมืองเป็นพื้นที่ที่มีประชากรมาตั้งถิ่นฐานมากมาย หน้าที่ของเมืองนั้นจะต้องจัดหาบริการพื้นฐานที่จำเป็นให้แก่ประชาชนทั้งในบริเวณเมืองและพื้นที่โดยรอบเมือง การให้บริการด้านสาธารณูปการที่ดีภายในพื้นที่เขตผังเมืองรวม เป็นบริการขั้นพื้นฐานที่ประชาชนควรจะได้รับ และสามารถบ่งบอกได้ถึงคุณภาพชีวิตของประชาชน การจัดสรรทรัพยากร และความสามารถในการบริหารของรัฐ จากการทบทวนแนวคิด ทฤษฎี และการวิเคราะห์ที่เกี่ยวข้องกับการประเมินผล พบว่า ดัชนีชี้วัดความยั่งยืนของเมือง กรอบตัวชี้วัดความยั่งยืนของเมือง แนวคิดเสาหลักในการพัฒนาเมืองอย่างยั่งยืนกรอบแนวคิดการพัฒนาเมืองอย่างยั่งยืน เมืองน่าอยู่ และการแก้ไขปัญหาที่ใช้ธรรมชาติเป็นพื้นฐาน มีการพิจารณาเรื่องการให้บริการด้านสาธารณูปการเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืนและเมืองน่าอยู่ ส่วนกรณีศึกษาต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการประเมินผลผังเมืองรวม พบว่า สหรัฐอเมริกา ประเทศญี่ปุ่น และประเทศมาเลเซียได้พิจารณาเรื่องการให้บริการด้านสาธารณูปการเป็นส่วนหนึ่งในการประเมินผลผังเมือง โดยสหรัฐอเมริกา และประเทศญี่ปุ่นจะพิจารณาระดับการศึกษาของประชาชน ส่วนประเทศมาเลเซียได้กำหนดการประเมินผลผังเมืองรวมในมิติชุมชนที่ยั่งยืน สำคัญด้านชุมชนและนันทนาการ โดยได้ใช้ตัวชี้วัดร้อยละของที่อยู่อาศัยภายใน 400 เมตรจากสิ่งอำนวยความสะดวกของชุมชน และในมิติการใช้ที่ดินและทรัพยากรธรรมชาติอย่างเหมาะสม สำคัญด้านการพัฒนาเมือง ใช้ตัวชี้วัดอัตราส่วนของพื้นที่โล่งสาธารณะต่อประชากร 1,000 คน และร้อยละของพื้นที่ว่างทั่วไปที่ได้รับการพัฒนาเป็นพื้นที่โล่งสาธารณะ

2) แนวคิดการเข้าถึงบริการพื้นฐานอย่างทั่วถึง

ผังเมืองรวมมีการกำหนดพื้นที่ส่งเสริมการพัฒนาเมือง ซึ่งเป็นพื้นที่สำหรับการตั้งถิ่นฐาน ทำให้มีประชากรหลากหลายกลุ่มอายุและช่วงวัยที่มีความต้องการบริการขั้นพื้นฐานที่จำเป็น การประเมินผลผังจึงพิจารณาการเข้าถึงบริการขั้นพื้นฐานทางการศึกษา และการสาธารณสุข ซึ่งมีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตของประชาชนในพื้นที่ เป็นการยกระดับคุณภาพการดำรงชีวิตขั้นพื้นฐานของคนในชุมชนหรือเมือง การเข้าถึงบริการด้านการศึกษา และการสาธารณสุขของชุมชนในพื้นที่อย่างทั่วถึง แสดงให้เห็นถึงความสามารถของรัฐในการบริหารจัดการกระจายความเสมอภาคและความเท่าเทียมของบุคคลในพื้นที่ ซึ่งส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากการวางผังเมืองที่เหมาะสม ในการประเมินผลจากกรณีศึกษาต่างประเทศ พบว่า ประเทศมาเลเซีย

ได้กำหนดการประเมินผลผังเมืองรวมในมิติของชุมชนที่ยั่งยืน สำคัญด้านชุมชนและนันทนาการ โดยได้ใช้ตัวชี้วัด คือ ร้อยละของที่อยู่อาศัยภายใน 400 เมตรจากสิ่งอำนวยความสะดวกของชุมชน ส่วนสาธารณสุขแผนได้ใช้ตัวชี้วัดการเข้าถึงการบริการพื้นฐานอย่างทั่วถึง ในการประเมินประเด็นปัญหาของเมือง

3) แนวคิดคุณภาพชีวิตทางด้านสังคมของประชาชน

คุณภาพชีวิตทางด้านสังคมโดยทั่วไปมีความเห็นที่หลากหลาย แต่ที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัติการผังเมือง พ.ศ. 2518 และพระราชบัญญัติการผังเมือง พ.ศ. 2562 ทั้งสองฉบับนี้ ได้กล่าวถึงไว้ 6 ประการ ได้แก่ สุขลักษณะ ความสะดวกสบาย ความเป็นระเบียบ ความสวยงาม ความปลอดภัยของประชาชน และสวัสดิภาพของสังคม ดังนั้นในการกำหนดตัวชี้วัดจึงต้องให้ครอบคลุมมิติที่มีความสำคัญ ยกเว้นมิติในด้านความสวยงาม เนื่องจากในการวางผังเมือง ผู้วางผังมักจะไม่ได้กล่าวถึงเป้าหมายในเรื่องความเป็นระเบียบและความสวยงามนี้ อย่างชัดเจน ส่วนใหญ่กล่าวถึงเป้าหมายไว้ในแง่ของการถูกสุขลักษณะ ความสะดวกสบาย ความปลอดภัยและสวัสดิภาพทางสังคมซึ่งเป็นขั้นพื้นฐานของความต้องการของประชาชนเป็นหลัก ดังนั้นในการกำหนดดัชนีจึงมุ่งไปที่การวัดด้านความปลอดภัยและสวัสดิภาพทางสังคม จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและการวิเคราะห์ที่เกี่ยวข้องกับการประเมินผล พบว่า กรอบแนวคิดการพัฒนาเมืองอย่างยั่งยืน ได้ใช้ตัวชี้วัดเรื่องการป้องกันการเกิดอาชญากรรม ในการพิจารณาเรื่องคุณภาพชีวิตของประชาชนในเมือง นอกจากนี้กรณีศึกษาต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการประเมินผลผังเมืองรวม พบว่า สหรัฐอเมริกา และประเทศมาเลเซียได้พิจารณาเรื่องคุณภาพชีวิตทางด้านสังคมของประชาชนเป็นส่วนหนึ่งในการประเมินผลผังเมือง โดยสหรัฐอเมริกาพิจารณาเรื่องการกระจายประชากรตามเชื้อชาติ และจำนวนครัวเรือนที่มีเด็กเล็ก ส่วนประเทศมาเลเซียได้พิจารณาไว้ในมิติชุมชนที่ยั่งยืน สำคัญด้านความปลอดภัย ซึ่งได้ใช้ตัวชี้วัดร้อยละของการลดลงของอัตราการเกิดอาชญากรรม ในการประเมินผลผังเมืองรวม

4) แนวคิดความเหลื่อมล้ำทางสังคม

เป้าหมายของการวางผังหนึ่งที่สำคัญ คือ การสร้างความเสมอภาคและเท่าเทียมกัน “ความเหลื่อมล้ำ” (Inequality) มีความหมายถึงความไม่เท่าเทียมกัน สำหรับการศึกษาเลือกใช้ประเด็น “ความเหลื่อมล้ำทางสังคม” เนื่องจากปัญหาความเหลื่อมล้ำทางสังคมไทยในปัจจุบันเป็นปัญหาใหญ่ที่ต้องได้รับการแก้ไขอย่างเร่งด่วน เพราะถือเป็นต้นเหตุสำคัญที่นำไปสู่ปัญหาต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดความล่าช้าในการพัฒนาประเทศ เป็นผลมาจากปัญหาทางเศรษฐกิจ ที่มีช่องว่างรายได้ระหว่างคนจนกับคนรวย หากเปรียบเทียบกับประเทศพัฒนาแล้ว ถือว่าเป็นสถานการณ์ที่มีความรุนแรงมาก สิ่งที่จะแก้ปัญหาได้คือการสร้างเสถียรภาพความมั่นคงทางรายได้ให้เกิดขึ้นตลอดจนการบริหารจัดการทางผังเมืองที่ดีและสอดคล้องกับนโยบายภาครัฐ สามารถช่วยกระจายและสร้างโอกาสการพัฒนาเศรษฐกิจ เพื่อส่งเสริมการลงทุน อันจะนำมาซึ่งการมีงานทำ และเพิ่มรายได้ให้กับประชาชนในพื้นที่วางผังได้ และส่งผลต่อการกระจายรายได้ในพื้นที่ให้เกิดความเท่าเทียมกันเพิ่มมากขึ้น จากการทบทวนแนวคิด ทฤษฎีและการวิเคราะห์ที่เกี่ยวข้องกับการประเมินผล พบว่า กรอบตัวชี้วัดความยั่งยืนของเมือง และการแก้ไขปัญหาที่ใช้ธรรมชาติเป็นพื้นฐาน มีการพิจารณาเรื่องความเสมอภาคและความเท่าเทียม และความเหลื่อมล้ำทางรายได้ ในการประเมินผลการพัฒนาเมือง นอกจากนี้ การประเมินผลจากกรณีศึกษาต่างประเทศ พบว่า

สหรัฐอเมริกามีการกำหนดตัวชี้วัดความเสมอภาคและความเท่าเทียม ความเหลื่อมล้ำทางรายได้ จำนวนที่พักอาศัยผู้มีรายได้ต่ำ และราคาที่พักอาศัย ในการประเมินผลผังเมืองรวม ส่วนประเทศมาเลเซียได้พิจารณาในมิติความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจ ซึ่งกำหนดตัวชี้วัดอัตราความยากจนในเมือง

3. ตัวชี้วัดการประเมินผลผังเมืองรวมด้านสังคม

กรมโยธาธิการและผังเมืองได้นำบรรจุตัวชี้วัดการประเมินผลผังเมืองรวมด้านสังคมในระเบียบคณะกรรมการผังเมือง ว่าด้วยการจัดทำรายงานการประเมินผลการเปลี่ยนแปลงสภาพการณ์และสิ่งแวดล้อมการใช้บังคับผังเมืองรวม พ.ศ. 2565 ประกอบด้วย 2 ตัวชี้วัด และไม่นำไปบรรจุในระเบียบคณะกรรมการผังเมืองฯ 2 ตัวชี้วัด รวมทั้งหมด 4 ตัวชี้วัด ประกอบด้วย

1) ตัวชี้วัดที่ 1 เปรียบเทียบการให้บริการด้านการศึกษาภาคบังคับ¹ กับเกณฑ์มาตรฐาน (ตัวชี้วัดด้านสังคมตามระเบียบคณะกรรมการผังเมืองฯ)

มีวัตถุประสงค์เพื่อวัดความเพียงพอของบุคลากรด้านการศึกษาที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการให้บริการด้านการศึกษา เปรียบเทียบกับเกณฑ์มาตรฐานของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) คือ มัธยมศึกษาตอนต้น โดยพิจารณาจากจำนวนครูต่อนักเรียนและจำนวนห้องเรียนต่อนักเรียนในปีประเมินผล ดังนี้

(ก) อัตราส่วนครู 1 คน ต่อจำนวนนักเรียน (คน)

(ข) อัตราส่วนห้องเรียน 1 ห้อง ต่อจำนวนนักเรียน (คน)

2) ตัวชี้วัดที่ 2 เปรียบเทียบการให้บริการด้านสาธารณสุขกับเกณฑ์มาตรฐาน (ตัวชี้วัดด้านสังคมตามระเบียบคณะกรรมการผังเมืองฯ)

มีวัตถุประสงค์เพื่อวัดความเพียงพอของบุคลากรทางการแพทย์ที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการให้บริการด้านสาธารณสุขเปรียบเทียบกับยุทธศาสตร์ความร่วมมือระหว่างรัฐบาลไทยและองค์การอนามัยโลก พ.ศ. 2560-2564 โดยพิจารณาจากจำนวนแพทย์ต่อประชากรและจำนวนพยาบาลต่อประชากรในปีประเมินผล ดังนี้

(ก) อัตราส่วนแพทย์ 1 คน ต่อจำนวนประชากร (คน)

(ข) อัตราส่วนพยาบาล 1 คน ต่อจำนวนประชากร (คน)

¹ การศึกษาภาคบังคับ หมายถึง การศึกษาชั้นปีที่หนึ่งถึงชั้นปีที่เก้าของการศึกษาขั้นพื้นฐาน (การศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาถึงระดับมัธยมศึกษาตอนต้น) ตามกฎหมายว่าด้วยการศึกษาแห่งชาติ อ้างอิงจากพระราชบัญญัติการศึกษาภาคบังคับ พ.ศ. 2545

3) ตัวชี้วัดที่ 3 เปรียบเทียบระดับสังคมสูงวัย² ระหว่างปีฐานกับปีประเมินผล (ตัวชี้วัดด้านสังคมตามระเบียบคณะกรรมการผังเมืองฯ)

มีวัตถุประสงค์เพื่อพิจารณาการเปลี่ยนแปลงระดับของสังคมสูงวัยในพื้นที่วางผัง

4) ตัวชี้วัดที่ 4 ขนาดพื้นที่นันทนาการต่อประชากร (ตัวชี้วัดด้านสังคมไม่ได้ใช้ตามระเบียบคณะกรรมการผังเมืองฯ)

มีวัตถุประสงค์เพื่อพิจารณาความเหมาะสมของขนาดพื้นที่นันทนาการต่อประชากร และเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนให้อยู่ในเกณฑ์ที่ดี ตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนของสหประชาชาติ ข้อที่ 3 ที่กล่าวไว้ว่า “มีสุขภาพและความเป็นอยู่ที่ดี” “รับรองการมีสุขภาพและความเป็นอยู่ที่ดีของทุกคนในทุกช่วงอายุ” (SDG 3: Ensure healthy lives and promote well-being for all ages)

5) ตัวชี้วัดที่ 5 ร้อยละของพื้นที่ที่มีการอยู่อาศัยในเขตผังเมืองรวมอยู่ในรัศมีการให้บริการด้านการศึกษา (ตัวชี้วัดด้านเศรษฐกิจไม่ได้ใช้ตามระเบียบคณะกรรมการผังเมืองฯ)

มีวัตถุประสงค์เพื่อวัดความสามารถในการเข้าถึงบริการด้านการศึกษาของประชากร โดยพิจารณาจากพื้นที่ที่มีการอยู่อาศัยที่อยู่ในรัศมีการให้บริการด้านการศึกษา ซึ่งสามารถสะท้อนให้เห็นถึงความสามารถในการเข้าถึงบริการด้านการศึกษาของประชาชนในพื้นที่ผังเมืองรวมได้

6) ตัวชี้วัดที่ 6 ร้อยละของพื้นที่ที่มีการอยู่อาศัยในเขตผังเมืองรวมอยู่ในรัศมีการให้บริการด้านสาธารณสุข (ตัวชี้วัดด้านเศรษฐกิจไม่ได้ใช้ตามระเบียบคณะกรรมการผังเมืองฯ)

มีวัตถุประสงค์เพื่อวัดความสามารถในการเข้าถึงบริการด้านสาธารณสุขของประชากร โดยพิจารณาจากพื้นที่ที่มีการอยู่อาศัยที่อยู่ในรัศมีการให้บริการด้านสาธารณสุข ซึ่งสามารถสะท้อนให้เห็นถึงความสามารถในการเข้าถึงบริการด้านสาธารณสุขของประชาชนในพื้นที่ผังเมืองรวมได้

7) ตัวชี้วัดที่ 7 เปรียบเทียบอัตราคิที่มีการรับแจ้งต่อประชากร 100,000 คน ระหว่างปีวางผังกับปีประเมินผล (ตัวชี้วัดด้านเศรษฐกิจไม่ได้ใช้ตามระเบียบคณะกรรมการผังเมืองฯ)

มีวัตถุประสงค์เพื่อวัดคุณภาพชีวิตทางด้านสังคมของประชาชนในประเด็นความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของด้านที่อยู่อาศัย

² ระดับสังคมสูงวัย องค์การสหประชาชาติจำแนกระดับสังคมสูงวัยออกเป็น 3 ระดับ ได้แก่

1. สังคมกำลังสูงวัย (Ageing society) คือ สังคมที่มีประชากรอายุ 60 ปีขึ้นไป มากกว่าร้อยละ 10 หรืออายุ 65 ปีขึ้นไป มากกว่าร้อยละ 7 ของประชากรทั้งหมด

2. สังคมสูงวัย (Aged society) คือ สังคมที่มีประชากรอายุ 60 ปีขึ้นไป มากกว่าร้อยละ 20 หรืออายุ 65 ปีขึ้นไป มากกว่าร้อยละ 14 ของประชากรทั้งหมด

3. สังคมสูงวัยระดับสูง (Super-aged society) คือ สังคมที่มีประชากรอายุ 65 ปีขึ้นไป มากกว่าร้อยละ 20 ของประชากรทั้งหมด

8) ตัวชี้วัดที่ 8 เปรียบเทียบสัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาค (Gini coefficient) ของรายได้ระหว่างปีว่างผึ่งกับปีประเมินผล (กรณีที่ผึ่งเมืองรวมมีขอบเขตผึ่งครอบคลุมทั้งจังหวัด) (ตัวชี้วัดด้านเศรษฐกิจไม่ได้ใช้ตามระเบียบคณะกรรมการผึ่งเมืองฯ)

มีวัตถุประสงค์เพื่อพิจารณาการกระจายตัวของรายได้ในพื้นที่ว่างผึ่ง หากรายได้มีการกระจุกตัวมากเกินไปจะส่งผลให้เกิดปัญหาความเหลื่อมล้ำด้านรายได้ในสังคม ซึ่งเป็นต้นเหตุของปัญหาหลายประการ และเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาพื้นที่ ดังนั้น การบริหารจัดการด้านการใช้ประโยชน์ที่ดินที่ดีและสอดคล้องกับนโยบายภาครัฐ สามารถช่วยสร้างโอกาสการมีงานทำ และเพิ่มรายได้ให้กับประชาชนในพื้นที่ว่างผึ่งได้และส่งผลดีต่อการกระจายรายได้ในพื้นที่ให้เกิดความเท่าเทียมกันเพิ่มมากขึ้น

ภาคผนวก ก

ตัวอย่างขั้นตอนการประเมินผลด้านสังคม

ก1) ตัวชี้วัดที่ 1 เปรียบเทียบการให้บริการด้านการศึกษาระดับภาคบังคับกับเกณฑ์มาตรฐาน

(ก) อัตราส่วนครู 1 คน ต่อจำนวนนักเรียน (คน)

- ขั้นตอนการประเมินผล

[1] ค้นหาข้อมูลจำนวนครูและนักเรียนในระดับการศึกษาภาคบังคับทุกสังกัดการศึกษา
ในปีประเมินผล จากสำนักงานศึกษาธิการจังหวัด

[2] คำนวณหาอัตราส่วนครูต่อนักเรียนในปีประเมินผล

[3] ให้ค่าคะแนนตามเกณฑ์การให้คะแนน

- ตัวอย่างวิธีการประเมินผล

[1] ค้นหาข้อมูลจำนวนครูและนักเรียนในระดับการศึกษาภาคบังคับทุกสังกัดการศึกษา
ในปีประเมินผล จากสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดสงขลา (รูปที่ ก1-1)

C O T

The screenshot shows the website of the Provincial Education Office (สพป.จังหวัดสงขลา). The top navigation bar includes links for Home, Basic Information, Local News, Document Management, and System Management. A red box highlights the 'เอกสารราชการ' (Official Documents) link. Below the navigation bar, there is a list of files for download. A red box highlights a specific file: '2561.ข้อมูลพื้นฐาน-02.3-ก.ศึกษาธิการ-(สถาบันอุดมศึกษา).xlsx' with a file size of 33.29 KB. To the right of this box, a red arrow points to a box labeled '2'. Below the file list, there is a table with 8 columns: ชื่อเขต (District Name), ชื่อโรงเรียน (School Name), อำเภอ (District), นักเรียนประถม (Elementary Students), นักเรียน ม.ต้น (Middle School Students), ห้องเรียนประถม (Elementary Classrooms), ห้องเรียน ม.ต้น (Middle School Classrooms), and ครู (Teacher). The table contains 16 rows of data for various districts and schools in Songkhla province.

1	ชื่อเขต	ชื่อโรงเรียน	อำเภอ	นักเรียน ประถม	นักเรียน ม.ต้น	ห้องเรียน ประถม	ห้องเรียน ม.ต้น	ครู
5	สพป.สงขลา เขต 1	วัดท่าหยอด	เมืองสงขลา	33	-	5	-	5
6	สพป.สงขลา เขต 1	วัดแหลมพืด	เมืองสงขลา	49	-	6	-	3
15	สพป.สงขลา เขต 1	บ้านบางดาม	เมืองสงขลา	45	-	6	-	5
109	สพป.สงขลา เขต 1	วัดลาหวงคง	สิงหนคร	88	-	6	-	9
110	สพป.สงขลา เขต 1	วัดเป่ามศรีหงา	สิงหนคร	72	-	6	-	5
136	สพป.สงขลา เขต 1	วัดสัถยัสธาร	สิงหนคร	399	62	14	3	24
137	สพป.สงขลา เขต 1	วัดธรรมโฆษณ์	สิงหนคร	105	-	6	-	9
138	สพป.สงขลา เขต 1	วัดโลกา	สิงหนคร	176	-	6	-	9
139	สพป.สงขลา เขต 1	วัดบ่อปาน	สิงหนคร	23	-	6	-	3
140	สพป.สงขลา เขต 1	บ้านเขาแดง (ราษฎร์อุปถัมภ์)	สิงหนคร	297	-	12	-	17
141	สพป.สงขลา เขต 1	วัดบ่อทรัพย์	สิงหนคร	94	47	6	3	12
142	สพป.สงขลา เขต 1	บ้านหัวเขา	สิงหนคร	284	-	11	-	14
143	สพป.สงขลา เขต 2	วัดเคี่ยม	คลองหอยโข่ง	81	-	6	-	11
144	สพป.สงขลา เขต 2	บ้านต้นสำน	คลองหอยโข่ง	118	-	6	-	13
145	สพป.สงขลา เขต 2	บ้านควนบก	คลองหอยโข่ง	63	-	6	-	6
146	สพป.สงขลา เขต 2	บ้านคลองหอยโข่ง	คลองหอยโข่ง	117	-	6	-	13

ที่มา : <https://www.spe.go.th/news2/detail/4>, สืบค้นเมื่อ พฤษภาคม 2565

รูปที่ ก1-1 ตัวอย่างการหาข้อมูลจำนวนครู นักเรียน และห้องเรียน
จากสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดสงขลา

[2] คำนวณหาอัตราส่วนครูต่อนักเรียนในปีประเมินผล (ตารางที่ ก1-1)

$$\text{สูตร : อัตราส่วนครูต่อนักเรียน} = \frac{\text{จำนวนนักเรียน}}{\text{จำนวนครู}}$$

ข้อมูลที่ได้ : จำนวนครู 366 คน และนักเรียน 5,770 คน

$$\begin{aligned}\text{อัตราส่วนครูต่อนักเรียน} &= \frac{5,770}{366} \\ &= 16\end{aligned}$$

เกณฑ์มาตรฐานของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) กระทรวงศึกษาธิการกำหนดให้
อัตราส่วนครูต่อนักเรียนเท่ากับ 1 : 20 ผังเมืองรวมชุมชนท่าเรือน้ำลึกสงขลาในปีประเมินผลมีอัตราส่วนครูต่อ
นักเรียนในผังเมืองรวมอยู่ที่ 1 : 16

ตารางที่ ก1-1 จำนวนครู นักเรียน และห้องเรียนในเขตผังเมืองรวมชุมชนท่าเรือน้ำลึกสงขลา ปีการศึกษา 2561 (ปี
ประเมินผล) จำแนกรายสถานศึกษา

สถานศึกษา	ระดับการศึกษา	จำนวนครู (คน)	จำนวนนักเรียน (คน)	จำนวนห้องเรียน (ห้อง)
เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลา เขต 1				
โรงเรียนวัดเปรมศรिता	อนุบาล-ประถมศึกษา	5	72	6
โรงเรียนวัดตาลวงคง	อนุบาล-ประถมศึกษา	9	88	6
โรงเรียนวัดธรรมโฆชน์	อนุบาล-ประถมศึกษา	9	105	6
โรงเรียนวัดโลกา	อนุบาล-ประถมศึกษา	9	176	6
โรงเรียนวัดบ่อปราบ	อนุบาล-ประถมศึกษา	3	23	6
โรงเรียนวัดสถิตย์ชลธาร	อนุบาล-มัธยมศึกษาตอนต้น	24	461	17
โรงเรียนบ้านเขาแดง (ราษฎร์อุปถัมภ์)	อนุบาล-ประถมศึกษา	17	297	12
โรงเรียนบ้านหัวเขา	อนุบาล-ประถมศึกษา	14	284	11
โรงเรียนวัดบ่อทรัพย์	อนุบาล-มัธยมศึกษาตอนต้น	12	141	9
โรงเรียนวัดแหลมพ้อ	อนุบาล-ประถมศึกษา	3	49	6
โรงเรียนวัดท้ายยอ	อนุบาล-ประถมศึกษา	5	33	5
โรงเรียนบ้านบางตาน	ประถมศึกษา	5	45	6
เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 16				
โรงเรียนสงขลาวิทยาคม	มัธยมศึกษา	46	662	19
โรงเรียนนวมินทราชูทิศ ทักษิณ	มัธยมศึกษา	112	1,470	38
สำนักงานส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจังหวัด				
โรงเรียนเทศบาลเมืองสิงหนคร 1 (บ้านยางงาม)	อนุบาล-ประถมศึกษา	4	219	8
สำนักงานส่งเสริมการศึกษาเอกชน				
โรงเรียนสมาคมนักเรียนเก่ามหาวิทยาลัยราชภัฏ	อนุบาล-ประถมศึกษา	11	42	3
โรงเรียนอามานะห์ศึกษา	อนุบาล-ประถมศึกษา	20	318	16
โรงเรียนสิงหนครวิทยานุสรณ์	อนุบาล-มัธยมศึกษาตอนต้น	41	1,072	46
โรงเรียนวัดสลักป่าเก่ามูลนิธิ	อนุบาล-ประถมศึกษา	4	9	1
โรงเรียนบัวหลวง	ประถมศึกษา	1	4	5
โรงเรียนศอลาหุดดิน	มัธยมศึกษาตอนต้น	12	200	6
รวมทั้งหมด		366	5,770	238
อัตราส่วนครู : นักเรียน		1 : 16		
อัตราส่วนห้องเรียน : นักเรียน		1 : 25		

ที่มา : สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดสงขลา (2561)

[3] ให้ค่าคะแนนตามเกณฑ์การให้คะแนน

ตัวชี้วัด	เกณฑ์การให้คะแนน	คะแนน
ตัวชี้วัดที่ 1 เปรียบเทียบการให้บริการด้านการศึกษากับเกณฑ์มาตรฐาน		
(ก) อัตราส่วนครู 1 คน ต่อจำนวนนักเรียน (คน) (มาตรฐานกระทรวงศึกษาธิการ 1 : 20)	≤ 20	0
	21 - 25	0.5
	> 25	1
เกณฑ์ : 1. การให้บริการด้านการศึกษากับเกณฑ์มาตรฐาน พบอัตราส่วนครู 1 คน ต่อจำนวนนักเรียนน้อยกว่าหรือเท่ากับ 20 คน แสดงว่า มีบุคลากรด้านการศึกษามีเพียงพอ ส่งผลให้ประสิทธิภาพการให้บริการด้านการศึกษาอยู่ในเกณฑ์ดี (0 คะแนน) 2. การให้บริการด้านการศึกษากับเกณฑ์มาตรฐาน พบอัตราส่วนครู 1 คน ต่อจำนวนนักเรียน 21-25 คน แสดงว่า มีบุคลากรด้านการศึกษามีเพียงพอ และยังคงมีประสิทธิภาพในการให้บริการด้านการศึกษา (0.5 คะแนน) 3. การให้บริการด้านการศึกษากับเกณฑ์มาตรฐาน พบอัตราส่วนครู 1 คน ต่อจำนวนนักเรียนมากกว่า 25 คน แสดงว่า มีบุคลากรด้านการศึกษาไม่เพียงพอ อาจส่งผลให้ประสิทธิภาพในการให้บริการด้านการศึกษาลดลง (1 คะแนน)		

ข้อมูลที่ได้ : ผังเมืองรวมชุมชนท่าเรือน้ำลึกสงขลา มีอัตราส่วนครูต่อนักเรียนในปีประเมินผล พ.ศ. 2561 เท่ากับ 1 : 16 คน เมื่อพิจารณาจากเกณฑ์การให้คะแนน ได้ 0 คะแนน

• สรุปผลการประเมินและคะแนนที่ได้

จากการประเมินผล พบว่า ผังเมืองรวมชุมชนท่าเรือน้ำลึกสงขลา มีอัตราส่วนครูต่อนักเรียนในปีประเมินผล พ.ศ. 2561 เท่ากับ 1 : 16 และเกณฑ์มาตรฐานกำหนดให้อัตราส่วนครูต่อนักเรียนเท่ากับ 1 : 20 ดังนั้น การให้บริการด้านการศึกษากับเกณฑ์มาตรฐาน พบอัตราส่วนครู 1 คน ต่อจำนวนนักเรียนน้อยกว่า 20 คน แสดงว่า มีบุคลากรด้านการศึกษามีเพียงพอ ส่งผลให้ประสิทธิภาพการให้บริการด้านการศึกษาอยู่ในเกณฑ์ดี

คะแนนที่ได้ 0 คะแนน

(ข) อัตราส่วนห้องเรียน 1 ห้อง ต่อจำนวนนักเรียน (คน)

• ขั้นตอนการประเมินผล

[1] ค้นหาข้อมูลจำนวนห้องเรียนและนักเรียนในระดับการศึกษาภาคบังคับทุกสังกัดการศึกษาในปีประเมินผล จากสำนักงานศึกษาธิการจังหวัด

[2] คำนวณหาอัตราส่วนห้องเรียนต่อนักเรียนในปีประเมินผล

[3] ให้ค่าคะแนนตามเกณฑ์การให้คะแนน

• ตัวอย่างวิธีการประเมินผล

[1] ค้นหาข้อมูลจำนวนห้องเรียนและนักเรียนในระดับการศึกษาภาคบังคับทุกสังกัดการศึกษาในปีประเมินผล จากสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดสงขลา (รูปที่ ก1-1)

[2] คำนวณหาอัตราส่วนห้องเรียนต่อนักเรียนในปีประเมินผล (ตารางที่ ก1-1)

$$\text{สูตร : อัตราส่วนห้องเรียนต่อนักเรียน} = \frac{\text{จำนวนนักเรียน}}{\text{จำนวนห้องเรียน}}$$

ข้อมูลที่ได้ : จำนวนห้องเรียน 230 ห้อง และนักเรียน 5,770 คน

$$\begin{aligned} \text{อัตราส่วนห้องเรียนต่อนักเรียน} &= \frac{5,770}{238} \\ &= 25 \end{aligned}$$

เกณฑ์มาตรฐานของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) กระทรวงศึกษาธิการกำหนดให้อัตราส่วนห้องเรียนต่อนักเรียนเท่ากับ 1 : 40 ผังเมืองรวมชุมชนท่าเรือน้ำลึกสงขลาในปีประเมินผลมีอัตราส่วนห้องเรียนต่อนักเรียนในผังเมืองรวมอยู่ที่ 1 : 25

[3] ให้ค่าคะแนนตามเกณฑ์การให้คะแนน

ตัวชี้วัด	เกณฑ์การให้คะแนน	คะแนน
ตัวชี้วัดที่ 1 เปรียบเทียบการให้บริการด้านการศึกษาระดับภาคบังคับกับเกณฑ์มาตรฐาน		
(ข) อัตราส่วนห้องเรียน 1 ห้อง ต่อจำนวนนักเรียน (คน) (มาตรฐานกระทรวงศึกษาธิการ 1 : 40)	≤ 40	0
	41 - 50	0.5
	> 50	1
เกณฑ์ : 1. การให้บริการด้านการศึกษาระดับภาคบังคับเทียบกับเกณฑ์มาตรฐาน พบอัตราส่วนห้องเรียน 1 ห้อง ต่อจำนวนนักเรียนน้อยกว่าหรือเท่ากับ 40 คน แสดงว่า ห้องเรียนเพียงพอต่อจำนวนนักเรียน ส่งผลให้ประสิทธิภาพการให้บริการด้านการศึกษายอยู่ในเกณฑ์ดี (0 คะแนน) 2. การให้บริการด้านการศึกษาระดับภาคบังคับเทียบกับเกณฑ์มาตรฐาน พบอัตราส่วนห้องเรียน 1 ห้อง ต่อจำนวนนักเรียน 41-50 คน แสดงว่า ห้องเรียนเริ่มมีความหนาแน่น แต่ยังมีประสิทธิภาพในการให้บริการด้านการศึกษา (0.5 คะแนน) 3. การให้บริการด้านการศึกษาระดับภาคบังคับเทียบกับเกณฑ์มาตรฐาน พบอัตราส่วนห้องเรียน 1 ห้อง ต่อจำนวนนักเรียนมากกว่า 50 คน แสดงว่า มีห้องเรียนไม่เพียงพอต่อจำนวนนักเรียน ส่งผลให้ประสิทธิภาพในการให้บริการด้านการศึกษาลดลง (1 คะแนน)		

ข้อมูลที่ได้ : ผังเมืองรวมชุมชนท่าเรือน้ำลึกสงขลา มีอัตราส่วนห้องเรียนต่อนักเรียนในปีประเมินผล พ.ศ. 2561 เท่ากับ 1 : 25 คน เมื่อพิจารณาจากเกณฑ์การให้คะแนน ได้ 0 คะแนน

- สรุปผลการประเมินและคะแนนที่ได้

จากการประเมินผล พบว่า ผังเมืองรวมชุมชนท่าเรือน้ำลึกสงขลา มีอัตราส่วนห้องเรียนต่อนักเรียนในปีประเมินผล พ.ศ. 2561 เท่ากับ 1 : 25 และเกณฑ์มาตรฐานกำหนดให้อัตราส่วนห้องเรียนต่อนักเรียน เท่ากับ 1 : 40 ดังนั้น การให้บริการด้านการศึกษาคงค้างกับเกณฑ์มาตรฐาน พบอัตราส่วนห้องเรียน 1 ห้อง ต่อจำนวนนักเรียนน้อยกว่า 40 คน แสดงว่า มีห้องเรียนเพียงพอต่อจำนวนนักเรียนส่งผลให้ประสิทธิภาพการให้บริการด้านการศึกษาอยู่ในเกณฑ์ดี

คะแนนที่ได้ 0 คะแนน

ก2) ตัวชี้วัดที่ 2 เปรียบเทียบการให้บริการด้านสาธารณสุขกับเกณฑ์มาตรฐาน

- (ก) อัตราส่วนแพทย์ 1 คน ต่อจำนวนประชากร (คน)

- ขั้นตอนการประเมินผล

[1] ค้นหาข้อมูลจำนวนแพทย์ระดับอำเภอในปีประเมินผลที่เป็นที่ตั้งของผังเมืองรวม โดยพิจารณาทั้งหน่วยงานภาครัฐ และเอกชน จากสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดและระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์ทรัพยากรสุขภาพ

[2] ค้นหาข้อมูลจำนวนประชากรระดับอำเภอในปีประเมินผลที่เป็นที่ตั้งของผังเมืองรวมจากระบบสถิติทางการทะเบียน สำนักบริหารการทะเบียน กรมการปกครอง

[3] คำนวณหาอัตราส่วนแพทย์ต่อประชากรในปีประเมินผล

[4] ให้ค่าคะแนนตามเกณฑ์การให้คะแนน

- ตัวอย่างวิธีการประเมินผล

[1] ค้นหาข้อมูลจำนวนแพทย์ระดับอำเภอในปีประเมินผลที่เป็นที่ตั้งของผังเมืองรวม โดยพิจารณาทั้งหน่วยงานภาครัฐ และเอกชน จากสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดและระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์ทรัพยากรสุขภาพ (รูปที่ ก2-1 และรูปที่ ก2-1)

กลุ่มรายงานมาตรฐาน >> บุคลากรสาธารณสุข >> จำนวนบุคลากรสาธารณสุขจากแฟ้ม PROVIDER จำแนกตาม PROVIDERTYPE

ปีงบประมาณ: 2562

หน่วยงานใน/นอกสังกัดกระทรวง: ทั้งหมด

เขตพื้นที่/Service Plan: เขตพื้นที่

จังหวัด: สงขลา

อำเภอ: -----ทั้งหมด-----

เครือข่ายบริการ: -----ทั้งหมด-----

ตกลง

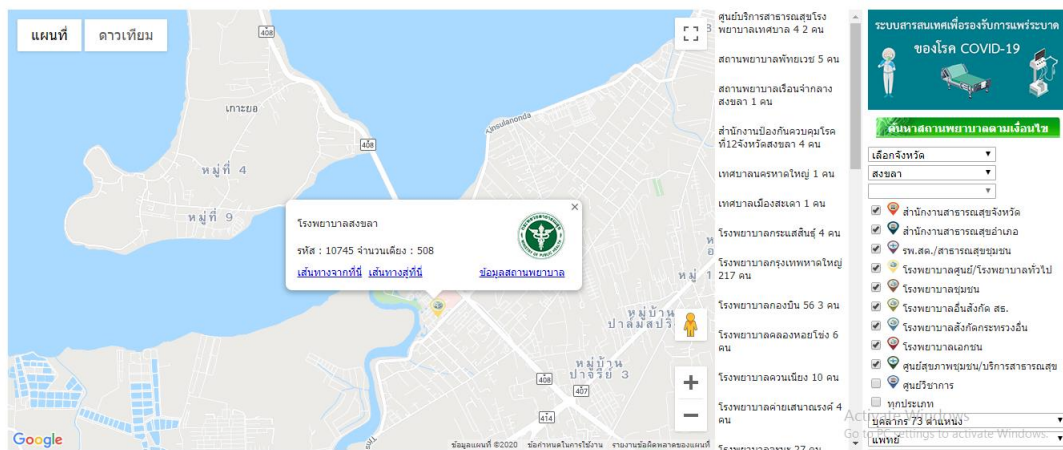
จำนวนบุคลากรสาธารณสุขจากแฟ้ม PROVIDER จำแนกตาม PROVIDERTYPE เขตสุขภาพที่ 12 จังหวัดสงขลา ปีงบประมาณ 2562

อำเภอ	รวมทั้งหมด	แพทย์ 01	ทันตแพทย์ 02	พยาบาลวิชาชีพ 03	จพ.สาธารณสุข 04	นวก.สาธารณสุข 05
เมืองสงขลา	1,611	339	40	877	16	26
สทิงพระ	296	84	7	91	17	27
จะนะ	509	95	12	145	36	46
นาทวี	745	171	21	199	31	31

ที่มา : https://ska.hdc.moph.go.th/hdc/reports/report.php?source=pformat/format1.php&cat_id=c11dad88f80061c70cd1ae96b500d017&id=680c8ce3c9c0f0bd6d9734664ad4eb13, สืบค้นเมื่อ พฤษภาคม 2565

หมายเหตุ : ข้อมูลจากสำนักงานสาธารณสุขรวบรวมเฉพาะโรงพยาบาลที่อยู่ในการดูแลของกระทรวงสาธารณสุขเท่านั้น ดังนั้นจึงไม่ได้รวมสังกัดเอกชนเข้ามาด้วย

รูปที่ ก2-1 ตัวอย่างการหาข้อมูลจำนวนแพทย์ระดับอำเภอที่เป็นที่ตั้งของผังเมืองรวมจากสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดสงขลา

ที่มา : <http://gishealth.moph.go.th/healthmap/gmap.php>, สืบค้นเมื่อ พฤษภาคม 2565

รูปที่ ก2-2 ตัวอย่างการหาข้อมูลจำนวนแพทย์สังกัดเอกชนระดับอำเภอที่เป็นที่ตั้งของผังเมืองรวม

[2] ค้นหาข้อมูลจำนวนประชากรระดับอำเภอในปีประเมินผลที่เป็นที่ตั้งของผังเมืองรวมจากระบบสถิติทางการทะเบียน สำนักบริหารการทะเบียน กรมการปกครอง (รูปที่ ก2-3)

ที่มา : <https://stat.bora.dopa.go.th/stat/statnew/statINTERNET/#/>, สืบค้นเมื่อ พฤษภาคม 2565

รูปที่ ก2-3 ตัวอย่างการหาข้อมูลจำนวนประชากรระดับอำเภอที่เป็นที่ตั้งของผังเมืองรวม

[3] คำนวณหาอัตราส่วนแพทย์ต่อประชากรในปีประเมินผล (ตารางที่ ก2-2)

ตารางที่ ก2-2 จำนวนแพทย์ พยาบาล และประชากรระดับอำเภอที่เป็นที่ตั้งของผังเมืองรวมชุมชนท่าเรือน้ำลึก สงขลา ในปีประเมินผล (พ.ศ. 2562)

อำเภอ	จำนวนแพทย์ (คน)	จำนวนพยาบาล (คน)	จำนวนประชากร (คน)
เมืองสงขลา	339	544	164,669
สิงหนคร	130	102	83,982
รวม	469	646	248,651
อัตราส่วนแพทย์ : ประชากร	1 : 531		
อัตราส่วนพยาบาล : ประชากร	1 : 385		

ที่มา : สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดสงขลา (2562)

หมายเหตุ : ใช้ตัวอย่างข้อมูลจำนวนแพทย์ พ.ศ. 2562 เนื่องจากเป็นปีใกล้เคียงปีประเมินผลที่มีข้อมูลเผยแพร่

$$\text{สูตร : อัตราส่วนแพทย์ต่อประชากร} = \frac{\text{จำนวนประชากร}}{\text{จำนวนแพทย์}}$$

$$\begin{aligned} \text{ข้อมูลที่ได้ :} & \text{จำนวนแพทย์ระดับอำเภอ 469 คน} \\ & \text{ประชากรระดับอำเภอ 248,651 คน} \\ \text{อัตราส่วนแพทย์ต่อประชากร} &= \frac{248,651}{469} \\ &= 531 \end{aligned}$$

เกณฑ์อ้างอิงมาจากยุทธศาสตร์ความร่วมมือระหว่างรัฐบาลไทยและองค์การอนามัยโลก พ.ศ. 2560-2564 กำหนดให้อัตราส่วนแพทย์ต่อประชากรเท่ากับ 1 : 1,800 โดยระดับอำเภอที่เป็นที่ตั้งของผังเมืองรวมชุมชนท่าเรือ น้ำลึกสงขลาในปีประเมินผลมีอัตราส่วนแพทย์ต่อประชากรอยู่ที่ 1 : 531

[4] ให้ค่าคะแนนตามเกณฑ์การให้คะแนน

ตัวชี้วัด	เกณฑ์การให้คะแนน	คะแนน
ตัวชี้วัดที่ 2 เปรียบเทียบการให้บริการด้านสาธารณสุขกับเกณฑ์มาตรฐาน		
(ก) อัตราส่วนแพทย์ 1 คน ต่อจำนวนประชากร (คน) (ยุทธศาสตร์ความร่วมมือระหว่างรัฐบาลไทยและองค์การอนามัยโลก พ.ศ. 2560-2564 1 : 1,800)	$\leq 1,800$	0
	1,801 - 2,160	0.5
	$> 2,160$	1
เกณฑ์ : 1. การให้บริการด้านสาธารณสุขเทียบกับเกณฑ์มาตรฐาน พบอัตราส่วนแพทย์ 1 คน ต่อจำนวนประชากรน้อยกว่าหรือเท่ากับ 1,800 คน แสดงว่า มีแพทย์เพียงพอต่อจำนวนประชากร ส่งผลให้ประสิทธิภาพการให้บริการด้านสาธารณสุขอยู่ในเกณฑ์ดี (0 คะแนน) 2. การให้บริการด้านสาธารณสุขเทียบกับเกณฑ์มาตรฐาน พบอัตราส่วนแพทย์ 1 คน ต่อจำนวนประชากร 1,801-2,160 คน แสดงว่า แพทย์ 1 คน เริ่มดูแลประชากรเพิ่มขึ้นมากกว่าเกณฑ์มาตรฐาน อาจส่งผลให้ประสิทธิภาพในการให้บริการด้านการสาธารณสุขลดลง (0.5 คะแนน) 3. การให้บริการด้านสาธารณสุขเทียบกับเกณฑ์มาตรฐาน พบอัตราส่วนแพทย์ 1 คน ต่อจำนวนประชากรมากกว่า 2,160 คน แสดงว่า มีแพทย์ไม่เพียงพอต่อจำนวนประชากร ส่งผลให้ประสิทธิภาพในการให้บริการด้านการสาธารณสุขลดลง (1 คะแนน)		

ข้อมูลที่ได้ :

ผังเมืองรวมชุมชนท่าเรือน้ำลึกสงขลา มีอัตราส่วนแพทย์ต่อประชากรในปีประเมินผล พ.ศ. 2561 เท่ากับ 1 : 531 คน เมื่อพิจารณาจากเกณฑ์การให้คะแนน ได้ 0 คะแนน

• สรุปผลการประเมินและคะแนนที่ได้

จากการประเมินผล พบว่า ผังเมืองรวมชุมชนท่าเรือน้ำลึกสงขลา มีอัตราส่วนแพทย์ต่อประชากรในปีประเมินผล พ.ศ. 2561 เท่ากับ 1 : 531 และเกณฑ์มาตรฐานกำหนดให้อัตราส่วนแพทย์ต่อประชากรเท่ากับ 1 : 1,800 ดังนั้น การให้บริการด้านสาธารณสุขเทียบกับเกณฑ์มาตรฐาน พบอัตราส่วนแพทย์ 1 คน ต่อจำนวนประชากรน้อยกว่า 1,800 คน แสดงว่า มีแพทย์เพียงพอต่อจำนวนประชากรส่งผลให้ประสิทธิภาพการให้บริการด้านสาธารณสุขอยู่ในเกณฑ์ดี

คะแนนที่ได้ 0 คะแนน

(ข) อัตราส่วนพยาบาล 1 คน ต่อจำนวนประชากร (คน)

• ขั้นตอนการประเมินผล

[1] ค้นหาข้อมูลจำนวนพยาบาลระดับอำเภอในปีประเมินผลที่เป็นที่ตั้งของผังเมืองรวม โดยพิจารณาทั้งหน่วยงานภาครัฐ และเอกชน จากสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดและระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์ ทรัพยากรสุขภาพ

[2] ค้นหาข้อมูลจำนวนประชากรระดับอำเภอในปีประเมินผลที่เป็นที่ตั้งของผังเมืองรวมจากระบบสถิติทางการทะเบียน สำนักบริหารการทะเบียน กรมการปกครอง

[3] คำนวณหาอัตราส่วนพยาบาลต่อประชากรในปีประเมินผล

[4] ให้ค่าคะแนนตามเกณฑ์การให้คะแนน

• ตัวอย่างวิธีการประเมินผล

[1] ค้นหาข้อมูลจำนวนพยาบาลระดับอำเภอในปีประเมินผลที่เป็นที่ตั้งของผังเมืองรวม โดยพิจารณาทั้งหน่วยงานภาครัฐ และเอกชน จากสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดและระบบสารสนเทศ ภูมิศาสตร์ ทรัพยากรสุขภาพ (รูปที่ ก2-1 และรูปที่ ก2-2)

[2] ค้นหาข้อมูลจำนวนประชากรระดับอำเภอในปีประเมินผลที่เป็นที่ตั้งของผังเมืองรวมจากระบบสถิติทางการทะเบียน สำนักบริหารการทะเบียน กรมการปกครอง (รูปที่ ก2-3)

[3] คำนวณหาอัตราส่วนพยาบาลต่อประชากรในปีประเมินผล (ตารางที่ ก2-2)

$$\text{สูตร : อัตราส่วนพยาบาลต่อประชากร} = \frac{\text{จำนวนประชากร}}{\text{จำนวนพยาบาล}}$$

ข้อมูลที่ได้ :

จำนวนพยาบาลระดับอำเภอ 646 คน

ประชากรระดับอำเภอ 248,651 คน

$$\text{อัตราส่วนพยาบาลต่อประชากร} = \frac{248,651}{646}$$

$$= 385$$

เกณฑ์อ้างอิงมาจากยุทธศาสตร์ความร่วมมือระหว่างรัฐบาลไทยและองค์การอนามัยโลก พ.ศ. 2560-2564 กำหนดให้อัตราส่วนพยาบาลต่อประชากรเท่ากับ 1 : 400 โดยระดับอำเภอที่เป็นที่ตั้งของผังเมืองรวมชุมชนท่าเรือ น้ำลึกสงขลาในปีประเมินผลมีอัตราส่วนพยาบาลต่อประชากรอยู่ที่ 1 : 385

[4] ให้ค่าคะแนนตามเกณฑ์การให้คะแนน

ตัวชี้วัด	เกณฑ์การให้คะแนน	คะแนน
ตัวชี้วัดที่ 2 เปรียบเทียบการให้บริการด้านสาธารณสุขกับเกณฑ์มาตรฐาน		
(ข) อัตราส่วนพยาบาล 1 คน ต่อจำนวนประชากร (คน) (ยุทธศาสตร์ความร่วมมือระหว่างรัฐบาลไทยและองค์การอนามัยโลก พ.ศ. 2560-2564 1 : 400)	≤ 400	0
	401 - 480	0.5
	> 480	1
เกณฑ์ : 1. การให้บริการด้านสาธารณสุขเทียบกับเกณฑ์มาตรฐาน พบอัตราส่วนพยาบาล 1 คน ต่อจำนวนประชากร <u>น้อยกว่าหรือเท่ากับ</u> 400 คน แสดงว่า มีพยาบาลเพียงพอต่อจำนวนประชากร ส่งผลให้ประสิทธิภาพการให้บริการด้านสาธารณสุขอยู่ในเกณฑ์ดี (0 คะแนน) 2. การให้บริการด้านสาธารณสุขเทียบกับเกณฑ์มาตรฐาน พบอัตราส่วนพยาบาล 1 คน ต่อจำนวนประชากร 401-480 คน แสดงว่า มีพยาบาลเพียงพอต่อจำนวนประชากร และยังคงมีประสิทธิภาพในการให้บริการด้านการสาธารณสุข (0.5 คะแนน)		

3. การให้บริการด้านสาธารณสุขเทียบกับเกณฑ์มาตรฐาน พบอัตราส่วนพยาบาล 1 คน ต่อจำนวนประชากร มากกว่า 480 คน แสดงว่า มีพยาบาลไม่เพียงพอต่อจำนวนประชากร อาจส่งผลให้ประสิทธิภาพในการให้บริการด้านการสาธารณสุขลดลง (1 คะแนน)

ข้อมูลที่ได้ : ผังเมืองรวมชุมชนท่าเรือน้ำลึกสงขลา มีอัตราส่วนพยาบาลต่อประชากรในปีประเมินผล พ.ศ. 2561 เท่ากับ 1 : 385 คน เมื่อพิจารณากับเกณฑ์การให้คะแนน ได้ 0 คะแนน

- สรุปผลการประเมินและคะแนนที่ได้

จากการประเมินผล พบว่า ผังเมืองรวมชุมชนท่าเรือน้ำลึกสงขลา มีอัตราส่วนพยาบาลต่อประชากรในปีประเมินผล พ.ศ. 2561 เท่ากับ 1 : 385 และเกณฑ์มาตรฐานกำหนดให้อัตราส่วนพยาบาลต่อประชากรเท่ากับ 1 : 400 ดังนั้น การให้บริการด้านสาธารณสุขเทียบกับเกณฑ์มาตรฐาน พบอัตราส่วนพยาบาล 1 คน ต่อจำนวนประชากร น้อยกว่า 400 คน แสดงว่า มีพยาบาลเพียงพอต่อจำนวนประชากร ส่งผลให้ประสิทธิภาพการให้บริการด้านสาธารณสุขอยู่ในเกณฑ์ดี

คะแนนที่ได้ 0 คะแนน

ก3) ตัวชี้วัดที่ 3 เปรียบเทียบระดับสังคมสูงวัยระหว่างปีฐานกับปีประเมินผล

- ขั้นตอนการประเมินผล

[1] ค้นหาข้อมูลจำนวนประชากรจำแนกรายอายุและเพศ³ ในเขตผังเมืองรวม จากสำนักบริหารการทะเบียน กรมการปกครอง ในปีฐานและปีประเมินผล

[2] คำนวณหาร้อยละของประชากรอายุ 60 ปีขึ้นไป และอายุ 65 ปีขึ้นไป ในเขตผังเมืองรวม ในปีฐานและปีประเมินผล

[3] พิจารณาผลการคำนวณ ที่ได้ตาม [2] ว่าอยู่ในสังคมสูงวัยระดับใด ในปีฐานและปีประเมินผล (ประชากรอายุ 60 ปีขึ้นไป หรืออายุ 65 ปีขึ้นไป ช่วงอายุใดเข้าสู่ระดับสังคมสูงวัยก่อนให้ใช้ข้อมูลประชากรในช่วงอายุนั้น)

[4] เปรียบเทียบระดับสังคมสูงวัยในปีฐานกับระดับสังคมสูงวัยในปีประเมินผล ที่ได้ตาม [3]

[5] ให้ค่าคะแนนตามเกณฑ์การให้คะแนน

- ตัวอย่างวิธีการประเมินผล

[1] ค้นหาข้อมูลจำนวนประชากรจำแนกรายอายุและเพศในเขตผังเมืองรวม จากสำนักบริหารการทะเบียน กรมการปกครอง ในปีฐานและปีประเมินผล (รูปที่ ก3-1)

³ กรณีเขตผังเมืองรวมไม่เต็มพื้นที่ตำบลตามเขตการปกครอง ให้ใช้ข้อมูลเต็มตำบลของพื้นที่เขตการปกครองที่อยู่ในเขตผังเมืองรวม

ระบบสถิติทางการทะเบียน
Official Statistics Registration System
สำนักบริหารการทะเบียน กรมการปกครอง

1

สถิติจำนวนประชากรแยกอายุ

ระบุปีในการตรวจสอบ
แยกตามเพศ

ระบุปีที่ต้องการตรวจสอบ
ปี 2561

พื้นที่
ตำบล/แขวง

จังหวัด
90 : สงขลา

อำเภอ
9001 : อำเภอเมืองสงขลา

ตำบล
900106 : ตำบลเกาะยอ

ค้นหา กลับหน้าเมนู

2

สถิติจำนวนประชากรแยกอายุ

ระบุเงื่อนไขในการตรวจสอบ
แยกตามเพศ

ระบุปีที่ต้องการตรวจสอบ
ปี 2561

พื้นที่
ตำบล/แขวง

จังหวัด
90 : สงขลา

อำเภอ
9001 : อำเภอเมืองสงขลา

ตำบล
900106 : ตำบลเกาะยอ

ค้นหา กลับหน้าเมนู

เลือกข้อมูล ปี และพื้นที่

ข้อมูลปี 2561

สถิติจำนวนประชากรแยกอายุ

แยกตามช่วงอายุ(ปี) แยกตามเพศ

พื้นที่ ตำบลเกาะยอ อำเภอเมืองสงขลา

3

อายุ	ชาย	หญิง	รวม
ยอดรวมทั้งหมด	2,407	2,513	4,920
อายุน้อยกว่า 1 ปี	17	24	41
อายุ 1 ปี	21	10	31
อายุ 2 ปี	32	20	52
อายุ 3 ปี	27	21	48
อายุ 4 ปี	17	26	43
อายุ 5 ปี	23	17	40
อายุ 6 ปี	20	18	38
อายุ 7 ปี	30	22	52
อายุ 8 ปี	16	11	27
อายุ 9 ปี	26	22	48
อายุ 10 ปี	29	12	41
อายุ 11 ปี	28	21	49
อายุ 12 ปี	23	27	50
อายุ 13 ปี	39	20	59
อายุ 14 ปี	30	24	54
อายุ 15 ปี	44	28	72
อายุ 16 ปี	34	24	58

ที่มา : <https://stat.bora.dopa.go.th/stat/statnew/statyear/#/FilterPageAge>, สืบค้นเมื่อ พฤษภาคม 2565

รูปที่ ก3-1 ตัวอย่างการหาข้อมูลประชากรแยกอายุ
จากสำนักบริหารการทะเบียน กรมการปกครอง

[2] คำนวณหาร้อยละของประชากรอายุ 60 ปีขึ้นไป และอายุ 65 ปีขึ้นไป ในเขตผังเมืองรวม
ในปีฐานและปีประเมินผล (ตารางที่ ก3-1)

ตารางที่ ก3-1 จำนวนประชากรตามช่วงอายุและร้อยละของจำนวนประชากรอายุ 60 ปีขึ้นไป และ 65 ปีขึ้นไป
ในเขตผังเมืองรวมชุมชนท่าเรือท่าลี้กสงขลา ในปีฐาน (พ.ศ. 2553) และปีประเมินผล
(พ.ศ. 2561)

ช่วงอายุ	พ.ศ. 2553 (ปีฐาน)	พ.ศ. 2561 (ปีประเมินผล)
ประชากรอายุ 0-14 ปี	22,551	22,150
ประชากรอายุ 15-59 ปี	71,860	77,290
ประชากรอายุ 60 ปีขึ้นไป	12,453	18,045
ประชากรอายุ 65 ปีขึ้นไป	8,486	12,305
จำนวนประชากรทั้งหมด	106,864	117,485
ร้อยละของประชากรอายุ 60 ปีขึ้นไป	11.65	15.36
ร้อยละของประชากรอายุ 65 ปีขึ้นไป	7.94	10.47

ที่มา : สำนักบริหารการทะเบียน กรมการปกครอง (2565)

หมายเหตุ : กรณีตัวอย่างผังเมืองรวมชุมชนท่าเรือท่าลี้กสงขลาใช้ข้อมูลประชากรเต็มพื้นที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น 4 แห่ง ในพื้นที่ผังเมืองรวม

$$\text{สูตร : } \frac{\text{ร้อยละของประชากรอายุ 60 ปีขึ้นไป หรืออายุ 65 ปีขึ้นไป ในเขตผังเมืองรวม}}{\text{จำนวนประชากรทั้งหมดในเขตผังเมืองรวม}} = \frac{\text{จำนวนประชากรอายุ 60 ปีขึ้นไป หรืออายุ 65 ปีขึ้นไป ในเขตผังเมืองรวม}}{\text{จำนวนประชากรทั้งหมดในเขตผังเมืองรวม}} \times 100$$

ในปีฐาน

$$\begin{aligned} \text{ข้อมูลที่ได้ : } \frac{\text{ร้อยละของประชากรอายุ 60 ปีขึ้นไป ในเขตผังเมืองรวมปีฐาน}}{\text{จำนวนประชากรทั้งหมดในเขตผังเมืองรวมปีฐาน}} &= \frac{12,453}{106,864} \times 100 \\ &= \text{ร้อยละ 11.65} \end{aligned}$$

$$\begin{aligned} \text{ข้อมูลที่ได้ : } \frac{\text{ร้อยละของประชากรอายุ 65 ปีขึ้นไป ในเขตผังเมืองรวมปีฐาน}}{\text{จำนวนประชากรทั้งหมดในเขตผังเมืองรวมปีฐาน}} &= \frac{8,486}{106,864} \times 100 \\ &= \text{ร้อยละ 7.94} \end{aligned}$$

ในปีประเมินผล

$$\begin{aligned} \text{ข้อมูลที่ได้ :} \quad & \text{ร้อยละของประชากรอายุ 60 ปีขึ้นไป} \\ & \text{ในเขตผังเมืองรวมปีประเมินผล} \quad = \quad \frac{18,045}{117,485} \times 100 \\ & = \quad \text{ร้อยละ 15.36} \end{aligned}$$

$$\begin{aligned} \text{ข้อมูลที่ได้ :} \quad & \text{ร้อยละของประชากรอายุ 65 ปีขึ้นไป} \\ & \text{ในเขตผังเมืองรวมปีประเมินผล} \quad = \quad \frac{12,305}{117,485} \times 100 \\ & = \quad \text{ร้อยละ 10.47} \end{aligned}$$

[3] พิจารณาผลการคำนวณ ที่ได้ตาม [2] ว่าอยู่ในสังคมสูงวัยระดับใด ในปีฐานและปีประเมินผล (ประชากรอายุ 60 ปีขึ้นไป หรืออายุ 65 ปีขึ้นไป ช่วงอายุใดเข้าสู่ระดับสังคมสูงวัยก่อนให้ใช้ข้อมูลประชากร ในช่วงอายุนั้น)

ข้อมูลที่ได้ : จากผลการคำนวณ พบว่า

ในปีฐาน

- ร้อยละของประชากรอายุ 60 ปีขึ้นไป ในเขตผังเมืองรวม เท่ากับ 11.65 อยู่ในระดับ 1 หรือระดับสังคมกำลังสูงวัย
- ร้อยละของประชากรอายุ 65 ปีขึ้นไป ในเขตผังเมืองรวม เท่ากับ 7.94 อยู่ในระดับ 1 หรือระดับสังคมกำลังสูงวัย

ในปีประเมินผล

- ร้อยละของประชากรอายุ 60 ปีขึ้นไป ในเขตผังเมืองรวม เท่ากับ 15.36 อยู่ในระดับ 1 หรือระดับสังคมกำลังสูงวัย
- ร้อยละของประชากรอายุ 65 ปีขึ้นไป ในเขตผังเมืองรวม เท่ากับ 10.47 อยู่ในระดับ 1 หรือระดับสังคมกำลังสูงวัย

[4] เปรียบเทียบระดับสังคมสูงวัยในปีฐานกับระดับสังคมสูงวัยในปีประเมินผล ที่ได้ตาม [3]

ข้อมูลที่ได้ : จากผลการคำนวณร้อยละของประชากรอายุ 60 ปีขึ้นไป หรืออายุ 65 ปีขึ้นไป ในเขตผังเมืองรวม พบว่า มีระดับสังคมสูงวัยในปีฐาน อยู่ในระดับ 1 หรือระดับสังคมกำลังสูงวัย และในปีประเมินผล อยู่ในระดับ 1 หรือระดับสังคมกำลังสูงวัย เช่นเดียวกัน

[5] ให้ค่าคะแนนตามเกณฑ์การให้คะแนน

ตัวชี้วัด	เกณฑ์การให้คะแนน	คะแนน
ตัวชี้วัด 3 เปรียบเทียบระดับสังคมสูงวัยระหว่างปีฐานกับปีประเมินผล - ไม่ใช่สังคมสูงวัย : 60 ปี < 10% 1. สังคมกำลังสูงวัย (Ageing society) : 60 ปี > 10% , 65 ปี > 7% 2. สังคมสูงวัย (Aged society) : 60 ปี > 20% , 65 ปี > 14% 3. สังคมสูงวัยระดับสูง (Super-aged society) : 65 ปี > 20%	ระดับคงที่ หรือลดลง แต่ไม่ใช่ระดับ 3	0
	เพิ่มระดับ แต่ไม่ใช่ระดับ 3	1
	ปีประเมินผลเป็นระดับ 3	2
เกณฑ์ : 1. ระดับสังคมสูงวัยในปีประเมินผลอยู่ในระดับคงที่จากปีฐาน หรือลดลงจากปีฐาน แต่ไม่ใช่ระดับ 3 แสดงว่า สัดส่วนของประชากรสูงวัยต่อประชากรทั้งหมดในเขตผังเมืองรวมอยู่ในระดับที่ได้มีการวางแผนรองรับสถานการณ์ไว้แล้ว (0 คะแนน) 2. ระดับสังคมสูงวัยในปีประเมินผลเพิ่มระดับจากปีฐาน แต่ไม่ใช่ระดับ 3 แสดงว่า สัดส่วนของประชากรสูงวัยต่อประชากรทั้งหมดในเขตผังเมืองรวมเริ่มมีการปรับเปลี่ยนเพิ่มขึ้นจากที่ได้วางแผนไว้ ดังนั้น จึงต้องพิจารณาการเพิ่มบริการขั้นพื้นฐานที่เหมาะสมและเพียงพอ (1 คะแนน) 3. ระดับสังคมสูงวัยในปีประเมินผลเพิ่มเป็นระดับ 3 จากปีฐาน แสดงว่า สัดส่วนของประชากรสูงวัยต่อประชากรทั้งหมดในเขตผังเมืองรวมมีการปรับเปลี่ยนเพิ่มขึ้นจากที่ได้วางแผนไว้ ดังนั้น จึงต้องพิจารณาการเพิ่มบริการขั้นพื้นฐานที่เหมาะสมและเพียงพออย่างเร่งด่วน (2 คะแนน)		

ข้อมูลที่ได้ : ผังเมืองรวมชุมชนท่าเรือน้ำลึกสงขลา ระดับสังคมสูงวัยในปีประเมินผลอยู่ในระดับคงที่จากปีฐาน (อยู่ในระดับ 1 หรือระดับสังคมกำลังสูงวัย) เมื่อพิจารณากับเกณฑ์การให้คะแนน ได้ 0 คะแนน

- สรุปผลการประเมินและคะแนนที่ได้

จากการประเมินผล พบว่า ผังเมืองรวมชุมชนท่าเรือน้ำลึกสงขลา มีระดับสังคมสูงวัยในปีฐาน อยู่ในระดับ 1 หรือระดับสังคมกำลังสูงวัย และในปีประเมินผล อยู่ในระดับ 1 หรือระดับสังคมกำลังสูงวัย เช่นเดียวกัน ดังนั้น ระดับสังคมสูงวัยในปีประเมินผลอยู่ในระดับคงที่จากปีฐาน แต่ไม่ใช่ระดับ 3 แสดงว่า สัดส่วนของประชากรสูงวัยต่อประชากรทั้งหมดในเขตผังเมืองรวมอยู่ในระดับที่ได้มีการวางแผนรองรับสถานการณ์ไว้แล้ว

คะแนนที่ได้ 0 คะแนน

ก4) ตัวชี้วัดที่ 4 ขนาดพื้นที่นันทนาการต่อประชากร (ตัวชี้วัดด้านเศรษฐกิจไม่ได้ใช้ตามระเบียบคณะกรรมการผังเมืองฯ)

- ขั้นตอนการประเมินผล

[1] ค้นหาข้อมูลขนาดพื้นที่นันทนาการรวมภายในพื้นที่เขตผังเมืองรวม จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น การสำรวจ เป็นต้น

[2] ค้นหาข้อมูลจำนวนประชากรที่มีอยู่จริงปีประเมินผลในเขตผังเมืองรวม

- o กรณีที่ 1 พื้นที่ผังเมืองรวมครอบคลุมเต็มพื้นที่ขอบเขตการปกครองจะสามารถหาได้จาก ระบบสถิติทางการทะเบียน สำนักบริหารการทะเบียน กรมการปกครอง

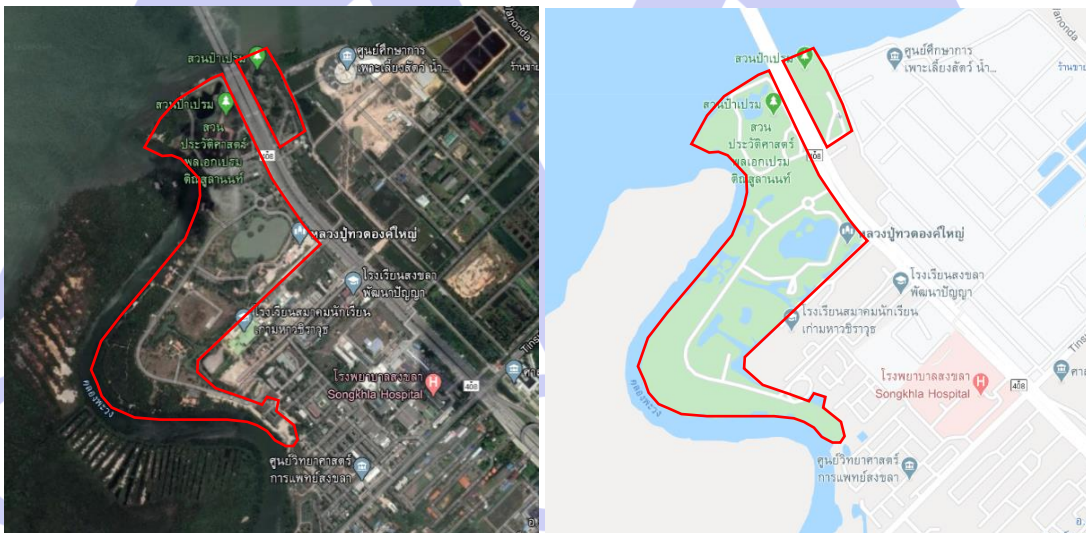
- o กรณีที่ 2 พื้นที่เขตผังเมืองรวมครอบคลุมไม่เต็มพื้นที่ขอบเขตการปกครองจะต้องทำการคำนวณหาประชากรปีประเมินผล โดยใช้วิธีการคำนวณหาประชากรแบบเดียวกันกับในเอกสารประกอบการวาง/ปรับปรุงผังเมืองรวม ในการคำนวณหาประชากร ณ ปีประเมินผล

[3] คำนวณหาขนาดพื้นที่นันทนาการ (ไร่) ต่อประชากร 1,000 คน

[4] ให้ค่าคะแนนตามเกณฑ์และคะแนนของตัวชี้วัด

- ตัวอย่างวิธีการประเมินผล

[1] ค้นหาข้อมูลขนาดพื้นที่นันทนาการรวมภายในพื้นที่เขตผังเมืองรวมจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น การสำรวจ เป็นต้น (รูปที่ ก4-1) และ (ตารางที่ ก4-1)

ที่มา : Google Earth , สืบค้นเมื่อ มกราคม 2562

รูปที่ ก4-1 ตัวอย่างการหาข้อมูลขนาดพื้นที่รวมของพื้นที่นันทนาการภายในพื้นที่
ผังเมืองรวมชุมชนท่าเรือท่าลิ้งสงขลา

ตารางที่ ก4-4 ข้อมูลขนาดพื้นที่รวมของพื้นที่นันทนาการภายในผังเมืองรวมชุมชนท่าเรือท่าลึกลงขลา

ชื่อพื้นที่นันทนาการ	พื้นที่ (ไร่)
1. สวนเทศบาลเมืองสิงหนคร (ปตท.)	4.32
2. สวนประวัติศาสตร์ พลเอกเปรม ติณสูลานนท์	207.92
3. สวนสาธารณะเกาะยอ	12.12
4. หาดจันทร์สว่าง (หาดปลาโก)	12.49
รวม	236.85

[2] ค้นหาข้อมูลจำนวนประชากรที่มีอยู่จริงปีประเมินผลในเขตผังเมืองรวมชุมชนท่าเรือท่าลึกลงขลา ซึ่งพื้นที่เขตผังเมืองรวมครอบคลุมไม่เต็มพื้นที่ขอบเขตการปกครอง จึงมีวิธีการหาจำนวนประชากรในเขตผังเมืองรวมอ้างอิงจาก ปัจจัยด้านความหนาแน่นของประชากร ดัชนีที่ 2.1 ตัวชี้วัดที่ 2.1-1

[3] คำนวณหาขนาดพื้นที่นันทนาการ (ไร่) ต่อประชากร 1,000 คน

$$\text{สูตร : } \frac{\text{ขนาดพื้นที่นันทนาการ (ไร่)}}{\text{ต่อประชากร 1,000 คน}} = \frac{\text{พื้นที่นันทนาการทั้งหมดในผังเมืองรวมปีประเมินผล}}{\text{จำนวนประชากรที่มีอยู่จริงปีประเมินผล}} \times 1000$$

$$\begin{aligned} & \text{ขนาดพื้นที่นันทนาการรวม} && 236.85 && \text{คน} \\ & \text{จำนวนประชากรที่มีอยู่จริง} && 70,826 && \text{คน} \\ \\ & \text{ขนาดพื้นที่นันทนาการ (ไร่)} &= & \frac{(4.32 + 207.92 + 12.12 + 12.49)}{70,826} \times 1,000 \\ & \text{ต่อประชากร 1,000 คน} && && \\ \\ & &= & \frac{236.85 \text{ (ไร่)}}{70,826 \text{ (คน)}} \times 1,000 \\ \\ & &= & 3.34 \text{ ไร่} / 1,000 \text{ คน} \end{aligned}$$

[4] ให้ค่าคะแนนตามเกณฑ์และคะแนนของตัวชี้วัด

ตัวชี้วัด	เกณฑ์	คะแนน
ตัวชี้วัดที่ 4 ขนาดพื้นที่นันทนาการต่อประชากร	ขนาดพื้นที่นันทนาการสูงกว่า 2.5* ไร่ต่อประชากร 1,000 คน	3
	ขนาดพื้นที่นันทนาการอยู่ระหว่าง 2.5* - 1.5* ไร่ต่อประชากร 1,000 คน	2
	ขนาดพื้นที่นันทนาการน้อยกว่า 1.5* ไร่ต่อประชากร 1,000 คน	1

หมายเหตุ : * เกณฑ์มีแหล่งอ้างอิงมาจากเกณฑ์มาตรฐานผังเมือง พ.ศ. 2549 ที่กำหนดเกณฑ์ให้สวนสาธารณะระดับชุมชน 2.5 ไร่/ประชากร 1,000 คน และสวนสาธารณะระดับย่าน 1.5 ไร่/ประชากร 1,000 คน

ผังเมืองรวมชุมชนทำเรื่อน้ำลิกสงขลา มีขนาดพื้นที่นันทนาการต่อประชากร 1,000 คน ณ
ตัวอย่าง : ปีประเมินผล พ.ศ. 2561 ผังเมืองรวมชุมชนทำเรื่อน้ำลิกสงขลา เท่ากับ 3.34 ไร่ / 1,000 คน
ดังนั้น ได้ 3 คะแนน

- การสรุปคะแนนและผลของการประเมิน

จากการคำนวณได้ขนาดพื้นที่นันทนาการต่อประชากร 1,000 คน ณ ปีประเมินผล พ.ศ. 2561 ผังเมืองรวมชุมชนทำเรื่อน้ำลิกสงขลา เท่ากับ 3.34 ไร่ / 1,000 คน ซึ่งจะอยู่ในเกณฑ์ขนาดพื้นที่นันทนาการสูงกว่า 2.5 ไร่ต่อประชากร 1,000 คน ดังนั้นจะได้ 3 คะแนน ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ แสดงว่าพื้นที่นันทนาการภายในพื้นที่ผังเมืองรวมมีเพียงพอต่อความต้องการของประชากรในพื้นที่ จากข้อมูลจะเห็นได้ว่า สวนประวัติศาสตร์ พลเอกเปรม ติณสูลานนท์ มีขนาด 207.92 ไร่ ซึ่งเป็นสวนที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในพื้นที่เขตผังเมืองรวม ในขณะที่สวนเทศบาลเมืองสิงหนคร (ปตท.) มีขนาด 4.32 ไร่ เป็นพื้นที่นันทนาการที่มีขนาดเล็กที่สุดในเขตผังเมืองรวม

ก5) ตัวชี้วัดที่ 5 ร้อยละของพื้นที่ที่มีการอยู่อาศัยในเขตผังเมืองรวมอยู่ในรัศมีการให้บริการด้านการศึกษา

- ขั้นตอนการประเมินผล

[1] ค้นหาข้อมูลตำแหน่งที่ตั้งของบริการด้านการศึกษานปีประเมินผล ที่มีรัศมีครอบคลุมพื้นที่ที่มีการอยู่อาศัยในพื้นที่ผังเมืองรวม จากสำนักงานศึกษาธิการจังหวัด องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

[2] ค้นหาแผนผังกำหนดการใช้ประโยชน์ที่ดินตามที่ได้จำแนกประเภท จากเอกสารประกอบการวาง/ปรับปรุงผังเมืองรวม

[3] ใช้กระบวนการด้านระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์ (GIS) สร้างรัศมีการให้บริการตามที่เกณฑ์และมาตรฐานผังเมืองรวม พ.ศ. 2549 ได้กำหนดไว้ให้โรงเรียนที่มีการเปิดสอนในระดับชั้นต่าง ๆ มีรัศมีในการให้บริการ ของระดับชั้นก่อนประถมศึกษาและระดับชั้นประถมศึกษา 500 เมตร และระดับชั้นมัธยมศึกษา 1,500 เมตร

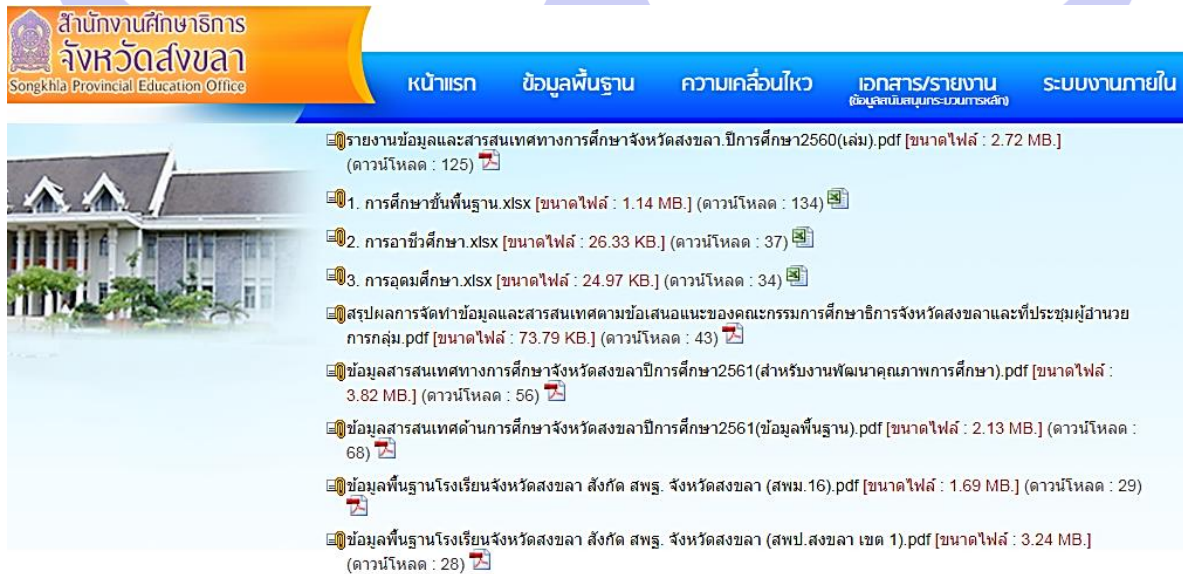
[4] ใช้ระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์ (GIS) ในการหาพื้นที่ที่มีการอยู่อาศัยในเขตผังเมืองรวมที่อยู่ในรัศมีการให้บริการด้านการศึกษา

[5] คำนวณหาร้อยละของพื้นที่ที่มีการอยู่อาศัยในเขตผังเมืองรวมและอยู่ในรัศมีการให้บริการด้านการศึกษา

[6] ให้ค่าคะแนนตามเกณฑ์และคะแนนของตัวชี้วัด

- ตัวอย่างวิธีการประเมินผล

[1] ค้นหาข้อมูลตำแหน่งที่ตั้งของบริการด้านการศึกษาในปีประเมินผล โดยพิจารณาใช้ข้อมูลโรงเรียนทุกสังกัดที่มีรัศมีครอบคลุมพื้นที่ที่มีการอยู่อาศัยในพื้นที่ผังเมืองรวม จากสำนักงานศึกษาธิการจังหวัด องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง (รูปที่ ก5-1)

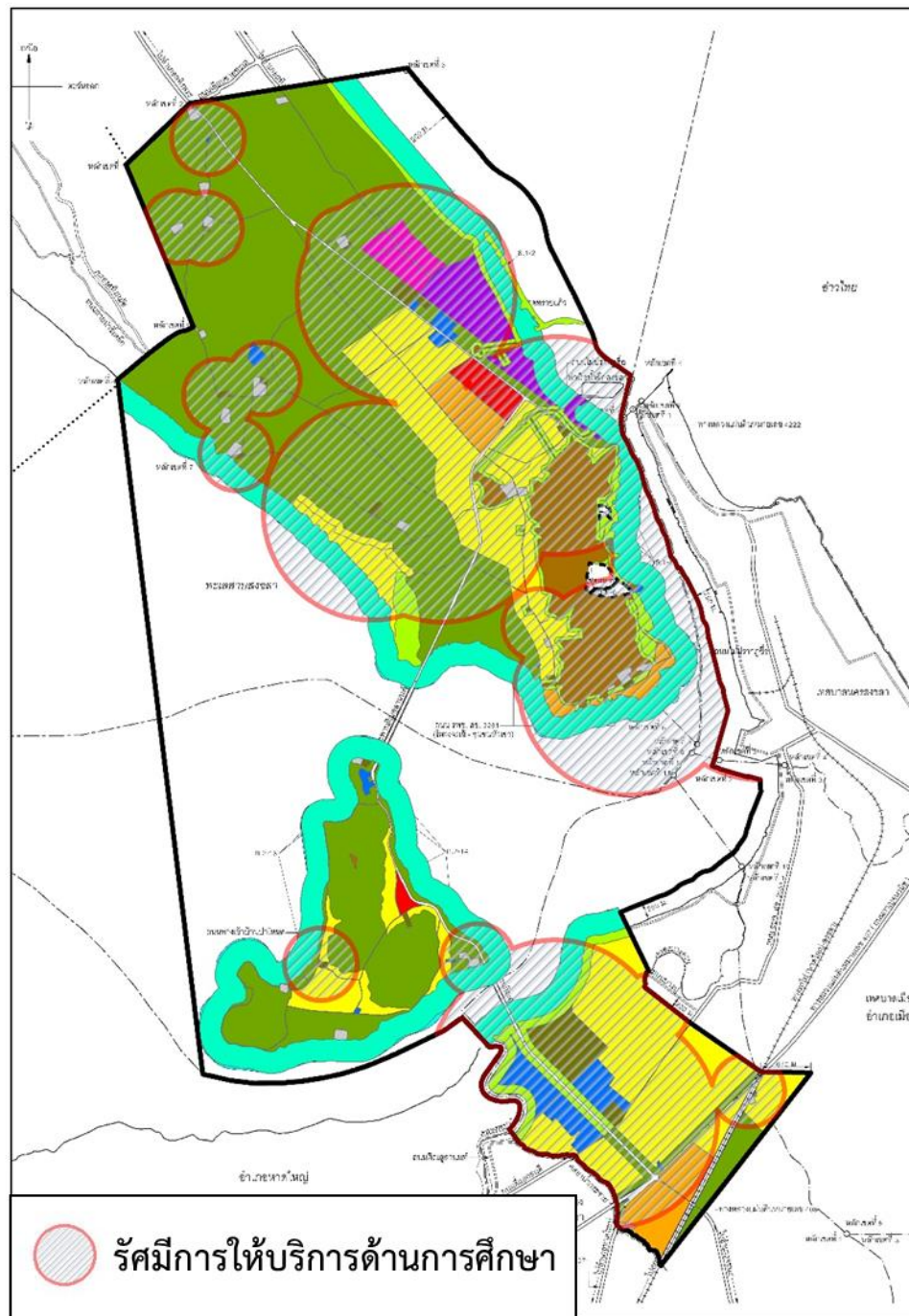

ที่มา : <https://www.spe.go.th/news2/detail/4> , สืบค้นเมื่อ พฤศจิกายน 2562

รูปที่ ก5-1 ตัวอย่างการหาข้อมูลตำแหน่งบริการด้านการศึกษา จากสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดสงขลา ผังเมืองรวมชุมชนท่าเรือน้ำลึกสงขลา

[2] ค้นหาแผนผังกำหนดการใช้ประโยชน์ที่ดินตามที่ได้จำแนกประเภท จากเอกสารประกอบการวางแผนผังเมืองรวม (รูปที่ ก5-1)

[3] ใช้กระบวนการด้านระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์ (GIS) สร้างรัศมีการให้บริการตามที่ดินและมาตรฐานผังเมืองรวม พ.ศ. 2549 ได้กำหนดไว้ให้โรงเรียนที่มีการเปิดสอนในระดับชั้นต่าง ๆ มีรัศมีในการให้บริการ ของระดับชั้นก่อนประถมศึกษาและระดับชั้นประถมศึกษา 500 เมตร และระดับชั้นมัธยมศึกษา 1,500 เมตร (รูปที่ ก5-2)

รูปที่ ก5-2 ตัวอย่างการทำรัศมีการให้บริการด้านการศึกษา

[4] ใช้ระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์ (GIS) ในการหาพื้นที่ที่มีการอยู่อาศัยในเขตผังเมืองรวม
ที่อยู่ในรัศมีการให้บริการด้านการศึกษา (ตารางที่ ก5-1)

ตารางที่ ก5-1 พื้นที่ที่มีการอยู่อาศัยในเขตผังเมืองรวมที่อยู่ในรัศมีการให้บริการด้านการศึกษา

ผังเมืองรวมชุมชนท่าเรือน้ำลึกสงขลา	ขนาดพื้นที่		อยู่นอกพื้นที่รัศมีการให้บริการ		อยู่ในพื้นที่รัศมีการให้บริการ	
	ตร.กม.	ร้อยละ	ตร. กม.	ร้อยละ	ตร.กม.	ร้อยละ
พื้นที่เขตผังเมืองรวม	95.32	100.00	51.09	100.00	44.23	100.00
พื้นที่ที่ไม่มีการอยู่อาศัย						
ที่ดินประเภทที่โล่งเพื่อการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม (ลส.2)	11.35	11.91	6.02	11.78	5.33	12.05
ทหาร (ท.)	0.21	0.22	0.07	0.14	0.14	0.31
ทะเล	34.44	36.13	28.83	56.43	5.60	12.67
ถนน	1.40	1.47	0.43	0.84	0.98	2.21
รวม	47.40	49.73	35.35	69.20	12.05	27.24
พื้นที่ที่มีการอยู่อาศัย*						
ที่ดินประเภทที่อยู่อาศัยหนาแน่นน้อย (ย.1-ย.3)	10.63	11.16	1.41	2.76	9.23	20.86
ที่ดินประเภทที่อยู่อาศัยหนาแน่นปานกลาง (ย.4-ย.5)	1.68	1.77	0.29	0.58	1.39	3.14
ที่ดินประเภทพาณิชยกรรมและที่อยู่อาศัยหนาแน่นมาก (พ.1-พ.2)	0.45	0.48	0.08	0.16	0.37	0.84
ที่ดินประเภทอุตสาหกรรมและคลังสินค้า (อ.1)	1.09	1.15	0.01	0.02	1.08	2.45
ที่ดินประเภทคลังสินค้า (อ.2)	0.53	0.56	0.00	0.00	0.53	1.20
ที่ดินประเภทชนบทและเกษตรกรรม (ก.1-ก.2)	24.96	26.18	12.79	25.04	12.17	27.51
ที่ดินประเภทที่โล่งเพื่อนันทนาการและการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม (ล.)	2.98	3.13	0.59	1.16	2.39	5.41
ที่ดินประเภทสถาบันการศึกษา (ศษ.)	0.87	0.91	0.02	0.05	0.85	1.91
ที่ดินประเภทอนุรักษ์เพื่อการส่งเสริมเอกลักษณ์ศิลปวัฒนธรรมไทย (อศ.)	3.17	3.32	0.39	0.76	2.78	6.29
ที่ดินประเภทสถาบันศาสนา (ศน.)	0.45	0.47	0.10	0.19	0.35	0.79
ที่ดินประเภทสถาบันราชการ การสาธารณูปโภคและสาธารณูปการ (ส.)	1.10	1.15	0.05	0.10	1.05	2.37
รวม	47.92	50.27	15.74	30.80	32.18	72.76
ร้อยละพื้นที่ที่มีการอยู่อาศัยในเขตผังเมืองรวมอยู่ในรัศมีการให้บริการด้านการศึกษา					67.16	

หมายเหตุ : พื้นที่ที่มีการอยู่อาศัย คือ พื้นที่ที่มีการกำหนดความหนาแน่นในรายงานการศึกษาเพื่อการวางและจัดทำผังเมืองรวม “หรือ” พื้นที่ที่ผังอนุญาตให้มีการอยู่อาศัยในข้อกำหนด

[5] คำนวณหาร้อยละของพื้นที่ที่มีการอยู่อาศัยในเขตผังเมืองรวมและอยู่ในรัศมีการให้บริการด้านการศึกษา

$$\text{สูตร : } \frac{\text{ร้อยละของพื้นที่ที่มีการอยู่อาศัยในเขตผังเมืองรวมอยู่ในรัศมีการให้บริการด้านการศึกษา}}{\text{พื้นที่ที่มีการอยู่อาศัยในเขตผังเมืองรวมและอยู่ในรัศมีการให้บริการด้านการศึกษา}} \times 100$$

ตัวอย่าง :

$$\frac{\text{ร้อยละของพื้นที่ที่มีการอยู่อาศัยในเขตผังเมืองรวมอยู่ในรัศมีการให้บริการด้านการศึกษา}}{\text{พื้นที่ที่มีการอยู่อาศัยในเขตผังเมืองรวมและอยู่ในรัศมีการให้บริการด้านการศึกษา}} = \frac{32.18}{47.92} \times 100 = 67.16$$

[6] ให้ค่าคะแนนตามเกณฑ์และคะแนนของตัวชี้วัด

ตัวชี้วัด	เกณฑ์	คะแนน
ตัวชี้วัดที่ 5 ร้อยละของพื้นที่ที่มีการอยู่อาศัยในเขตผังเมืองรวมอยู่ในรัศมีการให้บริการด้านการศึกษา	> 80%*	3
	50%* - 80%*	2
	< 50%*	1

หมายเหตุ : * เกณฑ์มีแหล่งอ้างอิงมาจากเกณฑ์ของประเทศไทย ค.ศ.2012 ซึ่งได้รับการรับรองจากองค์การสหประชาชาติแล้ว (UN)

ตัวอย่าง : ผังเมืองรวมชุมชนท่าเรือน้ำลึกสงขลา มีร้อยละของพื้นที่ที่มีการอยู่อาศัยในเขตผังเมืองรวมอยู่ในรัศมีการให้บริการด้านการศึกษา ณ ปีประเมินผล พ.ศ. 2561 ผังเมืองรวมชุมชนท่าเรือน้ำลึกสงขลา เท่ากับ ร้อยละ 67.16 ดังนั้น ได้ 2 คะแนน

• การสรุปคะแนนและผลของการประเมิน

จากการคำนวณร้อยละของพื้นที่ที่มีการอยู่อาศัยในเขตผังเมืองรวมอยู่ในรัศมีการให้บริการด้านการศึกษา ณ ปีประเมินผล พ.ศ. 2561 ผังเมืองรวมชุมชนท่าเรือน้ำลึกสงขลา เท่ากับ ร้อยละ 67.16 ซึ่งจะอยู่ในเกณฑ์ ร้อยละของพื้นที่ที่มีการอยู่อาศัยในเขตผังเมืองรวมอยู่ในรัศมีการให้บริการด้านการศึกษา อยู่ระหว่างร้อยละ 80 ถึง 50 ได้ 2 คะแนน แสดงให้เห็นว่าประชาชนในพื้นที่เขตผังเมืองรวมมีความสามารถในการเข้าถึงบริการด้านการศึกษาขั้นพื้นฐานได้ปานกลาง โดยเฉพาะพื้นที่เขตผังเมืองรวมบริเวณ ตำบลเกาะยอ และตำบลพะวง อำเภอเมืองสงขลาที่มีการใช้ประโยชน์ที่ดินประเภทอยู่อาศัยหนาแน่นน้อยไปจนถึงการใช้ประโยชน์ที่ดินประเภทพาณิชยกรรมและที่อยู่อาศัยหนาแน่นมากแต่มีบริการด้านการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่ครอบคลุมพื้นที่ที่มีการอยู่อาศัยทั้งหมด ในขณะที่ ตำบลสทิงหม้อ อำเภอสิงหนคร มีรัศมีการให้บริการด้านการศึกษาขั้นพื้นฐานที่ค่อนข้างครอบคลุมพื้นที่ที่มีการอยู่อาศัย จากการประเมินผลทำให้เห็นสภาพการณ์ของการเข้าถึงการให้บริการด้านการศึกษาของประชาชนในพื้นที่ ซึ่งบริเวณ ตำบลเกาะยอ และ ตำบลพะวง อำเภอเมืองสงขลา จำเป็นต้องคำนึงถึงการให้บริการด้านการศึกษาให้มีความครอบคลุมที่มากยิ่งขึ้นในอนาคต

ก6) ตัวชี้วัดที่ 6 ร้อยละของพื้นที่ที่มีการอยู่อาศัยในเขตผังเมืองรวมอยู่ในรัศมีการให้บริการด้านสาธารณสุข

- ขั้นตอนการประเมินผล

[1] ค้นหาข้อมูลตำแหน่งที่ตั้งของบริการด้านสาธารณสุขในปีประเมินผล ที่มีรัศมีครอบคลุมพื้นที่ที่มีการอยู่อาศัยในพื้นที่ผังเมืองรวม จากระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์ ทรัพยากรสุขภาพ

[2] ค้นหาแผนผังกำหนดการใช้ประโยชน์ที่ดินตามที่ได้จำแนกประเภท จากเอกสารประกอบการวาง/ปรับปรุงผังเมืองรวม

[3] ใช้กระบวนการด้านระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์ (GIS) สร้างรัศมีการให้บริการ ตามที่เกณฑ์และมาตรฐานผังเมืองรวม พ.ศ. 2549 ได้กำหนดรัศมีการให้บริการของสถานพยาบาลไว้ที่ 15 กม. และโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล (รพ.สต.) มีรัศมีการให้บริการอยู่ที่ 7 กม.

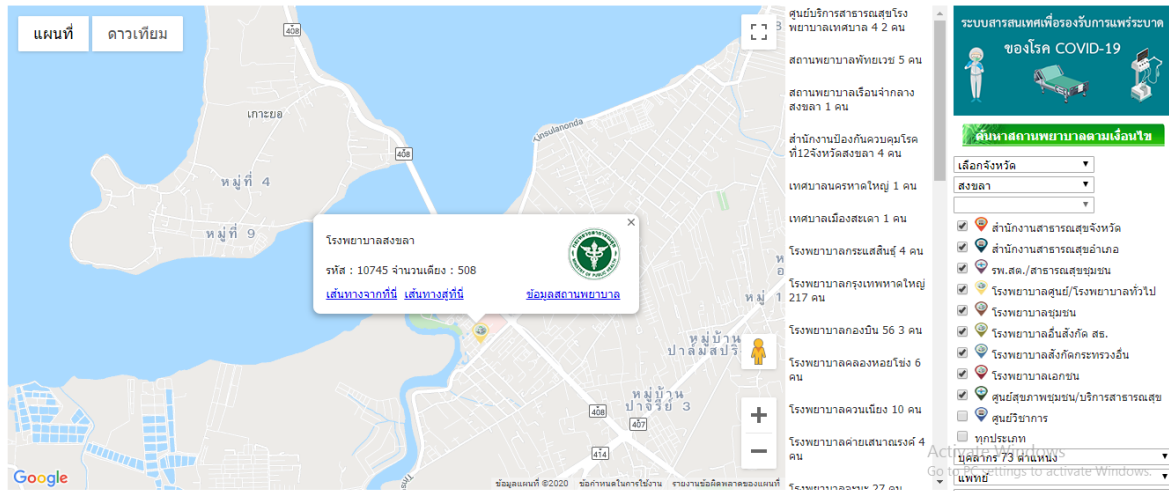
[4] ใช้ระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์ (GIS) ในการหาพื้นที่ที่มีการอยู่อาศัยในเขตผังเมืองรวมที่อยู่ในรัศมีการให้บริการด้านสาธารณสุข

[5] คำนวณหาร้อยละของพื้นที่ที่มีการอยู่อาศัยในเขตผังเมืองรวมและอยู่ในรัศมีการให้บริการด้านสาธารณสุข

[6] ให้ค่าคะแนนตามเกณฑ์และคะแนนของตัวชี้วัด

- ตัวอย่างวิธีการประเมินผล

[1] ค้นหาข้อมูลตำแหน่งที่ตั้งของบริการด้านสาธารณสุขในปีประเมินผล ที่มีรัศมีครอบคลุมพื้นที่ที่มีการอยู่อาศัยในพื้นที่ผังเมืองรวม จากระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์ ทรัพยากรสุขภาพ โดยพิจารณาเฉพาะบริการด้านสาธารณสุข ณ ปีประเมินผล ที่มีรัศมีครอบคลุมพื้นที่ที่มีการอยู่อาศัยในพื้นที่ผังเมืองรวม และมีแพทย์ประจำอยู่ ครอบคลุมทั้งหน่วยงานภาครัฐและเอกชน รวมไปถึงโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล (รพ.สต.) แต่จะไม่พิจารณาสถานพยาบาลประเภทที่ไม่รับผู้ป่วยไว้ค้างคืนหรือสถานพยาบาลประเภทคลินิก (รูปที่ ก6-1)

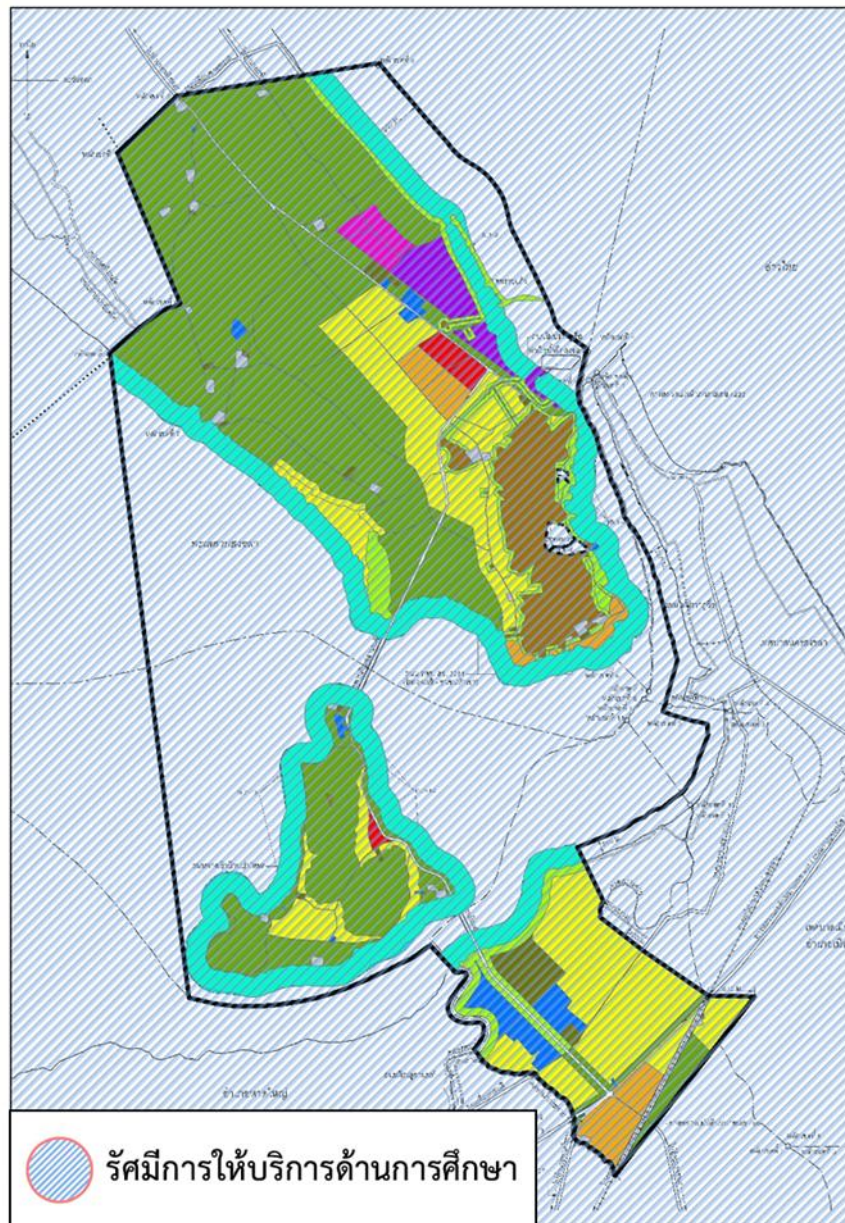

ที่มา : <http://gishealth.moph.go.th/healthmap/gmap.php> , สืบค้นเมื่อ เมษายน 2562

รูปที่ ก6-1 ตัวอย่างการหาข้อมูลบริการด้านสาธารณสุขในพื้นที่ผังเมืองรวมชุมชนท่าเรือน้ำลึกสงขลา

[2] ค้นหาแผนผังกำหนดการใช้ประโยชน์ที่ดินตามที่ได้จำแนกประเภท จากเอกสารประกอบการวาง/ปรับปรุงผังเมืองรวม (รูปที่ ก6-2)

[3] ใช้กระบวนการด้านระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์ (GIS) สร้างรัศมีการให้บริการตามที่เกณฑ์และมาตรฐานผังเมืองรวม พ.ศ. 2549 ได้กำหนดรัศมีการให้บริการของสถานพยาบาลไว้ที่ 15 กม. และโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล (รพสท.) มีรัศมีการให้บริการอยู่ที่ 7 กม. (รูปที่ ก6-2)

หมายเหตุ : เขตพื้นที่ผังเมืองรวมอยู่ในรัศมีการให้บริการด้านสาธารณสุขทั้งพื้นที่

รูปที่ ก6-2 ตัวอย่างการทำรัศมีการให้บริการด้านสาธารณสุข

[4] ใช้ระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์ (GIS) ในการหาพื้นที่ที่มีการอยู่อาศัยในเขตผังเมืองรวม
ที่อยู่ในรัศมีการให้บริการด้านสาธารณสุข (ตารางที่ ก6-1)

ตารางที่ ก6-1 พื้นที่ที่มีการอยู่อาศัยในเขตผังเมืองรวมอยู่ในรัศมีการให้บริการด้านสาธารณสุข

ผังเมืองรวมชุมชนทำเรื่อน้ำลึกสงขลา	ขนาดพื้นที่		อยู่นอกพื้นที่รัศมีการให้บริการ		อยู่ในพื้นที่รัศมีการให้บริการ	
	ตร.กม.	ร้อยละ	ตร. กม.	ร้อยละ	ตร.กม.	ร้อยละ
พื้นที่เขตผังเมืองรวม	95.32	100.00	0.00	0.00	95.32	100.00
พื้นที่ที่ไม่มีการอยู่อาศัย						
ที่ดินประเภทที่โล่งเพื่อการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม (ลส.2)	11.35	11.91	0.00	0.00	11.35	11.91
ทหาร (ท.)	0.21	0.22	0.00	0.00	0.21	0.22
ทะเล	34.44	36.13	0.00	0.00	34.44	36.13
ถนน	1.40	1.47	0.00	0.00	1.40	1.47
รวม	47.40	49.73	0.00	0.00	47.40	49.73
พื้นที่ที่มีการอยู่อาศัย*						
ที่ดินประเภทที่อยู่อาศัยหนาแน่นน้อย (ย.1-ย.3)	10.63	11.16	0.00	0.00	10.63	11.16
ที่ดินประเภทที่อยู่อาศัยหนาแน่นปานกลาง (ย.4-ย.5)	1.68	1.77	0.00	0.00	1.68	1.77
ที่ดินประเภทพาณิชยกรรมและที่อยู่อาศัยหนาแน่นมาก (พ.1-พ.2)	0.45	0.48	0.00	0.00	0.45	0.48
ที่ดินประเภทอุตสาหกรรมและคลังสินค้า (อ.1)	1.09	1.15	0.00	0.00	1.09	1.15
ที่ดินประเภทคลังสินค้า (อ.2)	0.53	0.56	0.00	0.00	0.53	0.56
ที่ดินประเภทชนบทและเกษตรกรรม (ก.1-ก.2)	24.96	26.18	0.00	0.00	24.96	26.18
ที่ดินประเภทที่โล่งเพื่อนันทนาการและการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม (ล.)	2.98	3.13	0.00	0.00	2.98	3.13
ที่ดินประเภทสถาบันการศึกษา (ศษ.)	0.87	0.91	0.00	0.00	0.87	0.91
ที่ดินประเภทอนุรักษ์เพื่อการส่งเสริมเอกลักษณ์ศิลปวัฒนธรรมไทย (อศ.)	3.17	3.32	0.00	0.00	3.17	3.32
ที่ดินประเภทสถาบันศาสนา (ศน.)	0.45	0.47	0.00	0.00	0.45	0.47
ที่ดินประเภทสถาบันราชการ การสาธารณสุขโรคและสาธารณสุขการ (ส.)	1.10	1.15	0.00	0.00	1.10	1.15
รวม	47.92	50.27	0.00	0.00	47.92	50.27
ร้อยละพื้นที่ที่มีการอยู่อาศัยในเขตผังเมืองรวมอยู่ในรัศมีการให้บริการด้านการสาธารณสุข						100.00

หมายเหตุ : *พื้นที่ที่มีการอยู่อาศัย คือ พื้นที่ที่มีการกำหนดความหนาแน่นในรายงานการศึกษาเพื่อการวางและจัดทำผังเมืองรวม “หรือ” พื้นที่ที่ผังอนุญาตให้มีการอยู่อาศัยในข้อกำหนด

[5] คำนวณหาร้อยละของพื้นที่ที่มีการอยู่อาศัยในเขตผังเมืองรวมและอยู่ในรัศมีการให้บริการด้านสาธารณสุข

$$\text{สูตร : } \frac{\text{ร้อยละของพื้นที่ที่มีการอยู่อาศัยในเขตผังเมืองรวมอยู่ในรัศมีการให้บริการด้านสาธารณสุข}}{\text{ร้อยละของพื้นที่ที่มีการอยู่อาศัยในเขตผังเมืองรวมทั้งหมด}} = \frac{\text{พื้นที่ที่มีการอยู่อาศัยในเขตผังเมืองรวมและอยู่ในรัศมีการให้บริการด้านสาธารณสุข}}{\text{พื้นที่ที่มีการอยู่อาศัยในเขตผังเมืองรวมทั้งหมด}} \times 100$$

ตัวอย่าง : ร้อยละของพื้นที่ที่มีการอยู่อาศัยในเขต
ผังเมืองรวมอยู่ในรัศมีการให้บริการ
ด้านสาธารณสุข $= \frac{47.92}{47.92} \times 100 = 100.00$

[6] ให้ค่าคะแนนตามเกณฑ์และคะแนนของตัวชี้วัด

ตัวชี้วัด	เกณฑ์	คะแนน
ตัวชี้วัดที่ 6 ร้อยละของพื้นที่ที่มีการอยู่อาศัยในเขตผังเมืองรวมอยู่ในรัศมีการให้บริการด้านสาธารณสุข	> 80%*	3
	50%* - 80%*	2
	< 50%*	1

หมายเหตุ : * เกณฑ์ของประเทศไทย ค.ศ.2012 ซึ่งได้รับการรับรองจากองค์การสหประชาชาติแล้ว (UN)

ตัวอย่าง : ผังเมืองรวมชุมชนท่าเรือน้ำลึกสงขลา มีร้อยละของพื้นที่ที่มีการอยู่อาศัยในเขตผังเมืองรวมอยู่ในรัศมีการให้บริการด้านสาธารณสุข ณ ปีประเมินผล พ.ศ. 2561 ผังเมืองรวมชุมชนท่าเรือน้ำลึกสงขลา เท่ากับ ร้อยละ 100 ดังนั้น ได้ 3 คะแนน

• การสรุปคะแนนและผลของการประเมิน

จากการคำนวณร้อยละของพื้นที่ที่มีการอยู่อาศัยในเขตผังเมืองรวมอยู่ในรัศมีการให้บริการด้านสาธารณสุข ณ ปีประเมินผล พ.ศ. 2561 ผังเมืองรวมชุมชนท่าเรือน้ำลึกสงขลา เท่ากับ ร้อยละ 100 ซึ่งจะอยู่ในเกณฑ์ร้อยละของพื้นที่ที่มีการอยู่อาศัยในเขตผังเมืองรวมอยู่ในรัศมีการให้บริการด้านสาธารณสุขมากกว่าร้อยละ 80 ดังนั้นได้ 3 คะแนน แสดงว่าประชากรในพื้นที่เขตผังเมืองรวมมีความสามารถในการเข้าถึงบริการด้านสาธารณสุขได้สูง ซึ่งจะเห็นได้ว่ารัศมีการให้บริการด้านสาธารณสุขได้ครอบคลุมทั้งพื้นที่เขตผังเมืองรวม

ก7) ตัวชี้วัดที่ 7 เปรียบเทียบอัตราการดีที่มีการรับแจ้งต่อประชากร 100,000 คน ระหว่างปีวางแผนกับปีประเมินผล

• ขั้นตอนการประเมินผล

[1] ค้นหาข้อมูลจำนวนการแจ้งความคดี ชีวิตร่างกาย เพศ และคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ในปีวางแผนและปีประเมินผลหรือปีใกล้เคียง

กรณีที่ผังเมืองรวมมีขอบเขตผังครอบคลุมทั้งจังหวัด

o แหล่งข้อมูลจากสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ซึ่งเผยแพร่ทางเว็บไซต์ของสำนักงานสภาพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ข้อมูลที่ได้เป็นข้อมูลการแจ้งความคดี ชีวิตร่างกาย เพศ และคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ ต่อประชากร 100,000 คน ให้ดำเนินการตาม [4] ให้ค่าคะแนนตามเกณฑ์และคะแนนของตัวชี้วัด

กรณีที่พักเมืองรวมมีขอบเขตผังไม่ครอบคลุมทั้งจังหวัด

o แหล่งข้อมูลจากสถานีตำรวจที่มีหน้าที่ดูแลรับผิดชอบพื้นที่ที่ตั้งอยู่ในผังเมืองรวม ข้อมูลที่ได้เป็นข้อมูลจำนวนรับแจ้งคดีฐานความผิดเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ และ ฐานความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน

[2] คำนวนอัตราคดีที่มีการรับแจ้งต่อประชากร 100,000 คน ปีวางผัง

[3] คำนวนอัตราคดีที่มีการรับแจ้งต่อประชากร 100,000 คน ปีประเมินผล

[4] ให้ค่าคะแนนตามเกณฑ์และคะแนนของตัวชี้วัด

• ตัวอย่างวิธีการประเมินผล

[1] ค้นหาข้อมูลจำนวนการแจ้งความคดี ชีวิตร่างกาย เพศ และคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน ในปีวางผังและปีประเมินผลหรือปีใกล้เคียง

ตัวอย่าง : ผังเมืองรวมชุมชนท่าเรือน้ำลึกสงขลา ซึ่งเป็นผังเมืองรวมมีขอบเขตผังไม่ครอบคลุมทั้งจังหวัด จึงต้องดำเนินการติดต่อขอข้อมูลจากสถานีตำรวจที่มีหน้าที่ดูแลรับผิดชอบพื้นที่ที่ตั้งอยู่ในผังเมืองรวม (ตารางที่ ก7-1)

สถิติฐานความผิดคดีอาญา (คดี 4 กลุ่ม) หน่วยงาน สภ.สิงหนคร						
ตั้งแต่วันที่ 01 มกราคม 2556 ถึง 31 ธันวาคม 2556						
ประเภทความผิด	รับแจ้ง	จำนวนจับกุม		เป้าหมาย	ผลปฏิบัติ (%)	อัตราความผิดต่อ ประชากร 100,000 คน
	(ราย)	(ราย)	(คน)	(%)		
1. ฐานความผิดเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ (ภาพรวม)	26	19	23	0.00	73.08	49.13
1.1 ฆ่าผู้อื่น (คดีอุกฉกรรจ์)	7	2	4	0.00	28.57	13.23
1.2 ทำร้ายผู้อื่นถึงแก่ความตาย	0	0	0	0.00	0.00	0
1.3 พยายามฆ่า	10	9	10	0.00	90.00	18.9
1.4 ทำร้ายร่างกาย	5	4	5	0.00	80.00	9.45
1.5 ช่มชู้กันหรือทำชำเรา	2	2	2	0.00	100.00	3.78
1.6 อื่นๆ	2	2	2	0.00	100.00	3.78
2. ฐานความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน (ภาพรวม)	76	44	59	0.00	57.89	143.6
2.1 ปล้นทรัพย์ (คดีอุกฉกรรจ์)	1	1	3	0.00	100.00	1.89
2.2 ชิงทรัพย์	1	1	1	0.00	100.00	1.89
2.3 รังแกทรัพย์	2	2	0	0.00	0.00	3.78
2.4 ลักทรัพย์	52	52	35	0.00	46.15	98.25
2.5 ครอบครองทรัพย์	0	0	0	0.00	0.00	0
2.6 ฉ้อโกง	2	2	2	0.00	50.00	3.78
2.7 ยักยอกทรัพย์	1	1	1	0.00	100.00	1.89
2.8 ทำให้เสียทรัพย์	3	3	2	0.00	66.67	5.67
2.9 รับของโจร	0	0	0	0.00	0.00	0
2.10 ลักพาตัวคนค้าไม้	0	0	0	0.00	0.00	0
2.11 วางเพลิง	0	0	0	0.00	0.00	0
2.12 อื่นๆ	14	14	15	0.00	100.00	26.45
ประชากร (คน)						52,924
ที่มา : ระบบสารสนเทศสถานีตำรวจ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ						

รูปที่ ก7-1 ข้อมูลการแจ้งความคดีชีวิต ร่างกาย เพศ และคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน พ.ศ. 2556

เอกสารใช้ภายในบริษัทฯ ห้ามเผยแพร่

สถิติฐานความผิดคดีอาญา (คดี 4 กลุ่ม) หน่วยงาน สภ.สิงหนคร							
ตั้งแต่วันที่ 01 มกราคม 2561 ถึง 31 ธันวาคม 2561							
ประเภทความผิด	รับแจ้ง	จำนวนจับกุม		เป้าหมาย	ผลปฏิบัติ (%)	อัตราความผิดต่อ ประชากร 100,000 คน	
	(ราย)	(ราย)	(คน)	(%)			
1. ฐานความผิดเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ (ภาพรวม)	10	9	11	90.16	90.00	18.90	
1.1 ฆ่าผู้อื่น (คดีอุกฉกรรจ์)	1	0	0	85.71	0.00	1.890	
1.2 ทำร้ายผู้อื่นถึงแก่ความตาย	0	0	0	50.00	0.00	0	
1.3 พยายามฆ่า	3	3	5	91.67	100.00	5.67	
1.4 ทำร้ายร่างกาย	4	4	4	100.00	100.00	7.56	
1.5 ช่มชู้กันกระทำความผิด	2	2	2	83.33	100.00	3.78	
1.6 อื่นๆ	0	0	0	100.00	0.00	0	
2. ฐานความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน (ภาพรวม)	70	56	68	74.59	80.00	132.27	
2.1 ปล้นทรัพย์ (คดีอุกฉกรรจ์)	0	0	0	0.00	0.00	0	
2.2 ชิงทรัพย์	1	1	1	60.00	100.00	1.89	
2.3 ชิงทรัพย์	3	2	2	63.64	66.67	5.67	
2.4 ลักทรัพย์	43	32	38	75.63	74.42	81.25	
2.5 กระชากทรัพย์	0	0	0	0.00	0.00	0	
2.6 ฉ้อโกง	9	7	8	69.23	77.78	17.01	
2.7 ยักยอกทรัพย์	4	4	4	40.00	100.00	7.56	
2.8 ทำให้เสียทรัพย์	1	1	1	100.00	100.00	1.89	
2.9 รับของโจร	0	0	0	0.00	0.00	0	
2.10 ลักพาตัวเรียกค่าไถ่	0	0	0	0.00	0.00	0	
2.11 วางเพลิง	0	0	0	100.00	0.00	0	
2.12 อื่นๆ	9	9	14	88.24	100.00	17.01	
ประชากร (คน)	52,924						
ที่มา : ระบบสารสนเทศสถานีตำรวจ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ							

รูปที่ ก7-2 ข้อมูลการแจ้งความคดีชีวิต ร่างกาย เพศ และคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน พ.ศ. 2561

[2] คำนวณอัตราคดีที่มีการรับแจ้งต่อประชากร 100,000 คน ปีวางผัง

$$\text{สูตร : } \frac{\text{อัตราคดีที่มีการรับแจ้งต่อประชากร 100,000 คน ปีวางผัง}}{\text{จำนวนประชากรรวมในเขตรับผิดชอบของทุกสถานีตำรวจ}} = \frac{\text{จำนวนการแจ้งความคดี ชีวิตร่างกาย เพศ และคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินทั้งหมด}}{\text{จำนวนประชากรรวมในเขตรับผิดชอบของทุกสถานีตำรวจ}} \times 100,000$$

$$\text{ตัวอย่าง : } \frac{\text{อัตราคดีที่มีการรับแจ้งต่อประชากร 100,000 คน ปีวางผัง}}{\text{จำนวนประชากรรวมในเขตรับผิดชอบของทุกสถานีตำรวจ}} = \frac{(26+76)}{52,924} \times 100,000 = 192.73$$

[3] คำนวณอัตราคดียี่ที่มีการรับแจ้งต่อประชากร 100,000 คน ปีประเมินผล

$$\text{สูตร : } \frac{\text{อัตราคดียี่ที่มีการรับแจ้งต่อประชากร 100,000 คน ปีประเมินผล}}{\text{จำนวนการแจ้งความคดี ชีวิตร่างกาย เพศ และคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ทั้งหมด}} \times 100,000 = \frac{\text{จำนวนประชากรรวมในเขตรับผิดชอบของทุกสถานี}}{\text{จำนวนการแจ้งความคดี ชีวิตร่างกาย เพศ และคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ทั้งหมด}} \times 100,000$$

$$\text{ตัวอย่าง : } \frac{\text{อัตราคดียี่ที่มีการรับแจ้งต่อประชากร 100,000 คน ปีประเมินผล}}{52,924} = \frac{(10+70)}{52,924} \times 100,000 = 151.16$$

ตารางที่ ก7-1 ข้อมูลการแจ้งความคดี ชีวิตร่างกาย เพศ และคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ ต่อประชากร 100,000 คน ของผังเมืองรวมชุมชนท่าเรือน้ำลึกสงขลา

พื้นที่	การแจ้งความคดี ชีวิตร่างกาย เพศ และคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ ต่อประชากรแสนคน	
	พ.ศ. 2556	พ.ศ. 2561
ผังเมืองรวมชุมชนท่าเรือน้ำลึกสงขลา	192.73	151.16

หมายเหตุ : ข้อมูลใช้ปีใกล้เคียงกับปีวางผัง เนื่องจากมีข้อจำกัดทางด้านข้อมูล

[4] ให้ค่าคะแนนตามเกณฑ์และคะแนนของตัวชี้วัด

ตัวชี้วัด	เกณฑ์	คะแนน
ตัวชี้วัดที่ 7 เปรียบเทียบอัตราคดียี่ที่มีการรับแจ้งต่อประชากร 100,000 คน ระหว่างปีวางผังกับปีประเมินผล	ปีประเมินผล < ปีวางผัง	3
	ปีประเมินผล = ปีวางผัง	2
	ปีประเมินผล > ปีวางผัง	1

ผังเมืองรวมชุมชนท่าเรือน้ำลึกสงขลา มีการแจ้งความคดี ชีวิตร่างกาย เพศ และคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ต่อประชากร 100,000 คน ของผังเมืองรวมชุมชนท่าเรือน้ำลึกสงขลาในปีวางผัง มีค่าเท่ากับ 192.73 ลดลงเหลือ 151.16 ในปีประเมินผล ดังนั้น ได้ 3 คะแนน

• การสรุปคะแนนและผลของการประเมิน

ข้อมูลการแจ้งความคดี ชีวิตร่างกาย เพศ และคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ต่อประชากร 100,000 คน ของผังเมืองรวมชุมชนท่าเรือน้ำลึกสงขลาในปีวางผัง มีค่าเท่ากับ 192.73 ลดลงเหลือ 151.16 ในปีประเมินผล ซึ่งอยู่ในเกณฑ์อัตราคดียี่ที่มีการรับแจ้งต่อประชากร 100,000 คน ปีประเมินผลน้อยกว่าปีวางผัง ได้ 3 คะแนน แสดงว่าผังเมืองรวมชุมชนท่าเรือน้ำลึกสงขลา มีคุณภาพชีวิตทางด้านสังคมด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินอยู่ในระดับดี สะท้อนจากจำนวนคดีที่เกิดขึ้นในพื้นที่ที่ลดลง

ก8) ตัวชี้วัดที่ 8 เปรียบเทียบสัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาค (Gini coefficient) ของรายได้ระหว่างปีว่างฝักกับปีประเมินผล (กรณีที่ฝักเมืองรวมมีขอบเขตฝักครอบคลุมทั้งจังหวัด)

- ขั้นตอนการประเมินผล

[1] ค้นหาข้อมูลค่าสัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาค (Gini coefficient) ของรายได้ จำแนกตามจังหวัด ปีว่างฝักและปีประเมินผล จากโครงการสถิติรายได้และรายจ่ายของครัวเรือน สำนักงานสถิติแห่งชาติ

[2] ให้ค่าคะแนนตามเกณฑ์และคะแนนของตัวชี้วัด

- ตัวอย่างวิธีการประเมินผล

ตัวชี้วัดที่ 8 เปรียบเทียบสัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาค (Gini coefficient) ของรายได้ระหว่างปีว่างฝักกับปีประเมินผล จะใช้ในกรณีที่ฝักเมืองรวมมีขอบเขตฝักครอบคลุมทั้งจังหวัดเท่านั้น ดังนั้นจึงใช้ข้อมูลของจังหวัดปราจีนบุรีเป็นตัวอย่างในการวิเคราะห์ตัวชี้วัดนี้ เพื่อให้เห็นภาพรวมและวิธีการประเมินความเหลื่อมล้ำทางสังคม

[1] ค้นหาข้อมูลค่าสัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาค (Gini coefficient) ของรายได้ จำแนกตามจังหวัด ปีว่างฝักและปีประเมินผล ฝักเมืองรวมจังหวัดปราจีนบุรี จากโครงการสถิติรายได้และรายจ่ายของครัวเรือน สำนักงานสถิติแห่งชาติ (รูปที่ ก8-1) และ (ตารางที่ ก8-1)

การเผยแพร่ข้อมูลสถิติทางการ (รายสาขา)
1

- สิ้นทรัพย์และการออมของครัวเรือน
 - (ไม่ระบุหมวด)
- หลักประกันของครัวเรือน
 - (ไม่ระบุหมวด)
- การกระจายรายได้
 - (ไม่ระบุหมวด)
 - (ไม่ระบุหมู่)
 - สัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาค (Gini coefficient) ด้านรายได้ของครัวเรือน
 - สัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาค (Gini coefficient) ด้านรายได้ของประชากร
 - สัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาค (Gini coefficient) ด้านรายได้ของประชากร ระดับจังหวัด อำเภอ ตำบล
 - สัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาค (Gini coefficient) ด้านรายได้ของประชากร ระดับจังหวัด อำเภอ ตำบล

คัดลอกข้อมูลไปใช้

- ความเหลื่อมล้ำด้านรายจ่าย

เลือกเมนู การกระจายรายได้ > สัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาค (Gini coefficient) ด้านรายได้ของประชากร ระดับจังหวัด อำเภอ

1	สัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาค (Gini coefficient)[1] ด้านรายได้ของครัวเรือน ระดับประเทศ จำแนกภาค จังหวัด						2
2	หน่วยนับ :-						
3	ภาค	จังหวัด	2550	2552	2554	2556	2558
4	ทั่วราชอาณาจักร	รวม	0.395	0.385	0.376	0.357	0.331
5	กรุงเทพมหานครและ 3 จังหวัด	รวม	0.352	0.362	0.402	0.331	0.300
6		กรุงเทพมหานคร	0.376	0.392	0.433	0.357	0.312
7		นนทบุรี	0.278	0.289	0.289	0.198	0.239
8		ปทุมธานี	0.274	0.207	0.150	0.180	0.272
9		สมุทรปราการ	0.205	0.196	0.190	0.255	0.182
10	ภาคกลาง	รวม	0.309	0.303	0.286	0.288	0.279
11		กาญจนบุรี	0.357	0.302	0.279	0.240	0.261
12		จันทบุรี	0.306	0.318	0.379	0.380	0.430
13		ฉะเชิงเทรา	0.315	0.279	0.253	0.243	0.234
14		ชลบุรี	0.183	0.189	0.146	0.085	0.143
15		ชัยนาท	0.364	0.352	0.382	0.470	0.359
16		ตราด	0.368	0.328	0.435	0.276	0.305
17		นครนายก	0.296	0.234	0.224	0.310	0.315
18		นครปฐม	0.191	0.209	0.264	0.273	0.336
19		ประจวบคีรีขันธ์	0.348	0.358	0.322	0.329	0.283
20		ปราจีนบุรี	0.285	0.318	0.286	0.224	0.227
21		พระนครศรีอยุธยา	0.240	0.290	0.231	0.191	0.233
22		เพชรบุรี	0.341	0.301	0.241	0.252	0.275
23		ระยอง	0.369	0.306	0.231	0.255	0.256

ที่มา : http://164.115.22.198/statv3/list.php?id_branch=8 , สืบค้นเมื่อ พฤศจิกายน 2561

หมายเหตุ : ข้อมูลจากสำนักงานสถิติแห่งชาติมีการเก็บข้อมูลเป็นรายภาค และศูนย์สารสนเทศยุทธศาสตร์ภาครัฐ สำนักงานสถิติแห่งชาติมีการเก็บข้อมูลเป็นรายจังหวัด โดยมีข้อมูลเป็นปีเลขคู่ ปี 50/52/54/56/58

รูปที่ ก8-1 ตัวอย่างการค้นหาข้อมูลค่าสัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาค (Gini coefficient) ของรายได้

ตารางที่ ก8-1 สัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาค (Gini coefficient) ด้านรายได้ของครัวเรือน พ.ศ. 2556 -2558 ของจังหวัดปราจีนบุรี

จังหวัด	พ.ศ.	สัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาค (Gini coefficient)
ปราจีนบุรี	2556	0.224
	2558	0.227

[2] ให้ค่าคะแนนตามเกณฑ์และคะแนนของตัวชี้วัด

ตัวชี้วัด	เกณฑ์	คะแนน
ตัวชี้วัดที่ 8 เปรียบเทียบสัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาค (Gini coefficient) ของรายได้ระหว่างปีว่างผังกับปีประเมินผล	ปีประเมินผล < ปีว่างผัง	3
	ปีประเมินผล = ปีว่างผัง	2
	ปีประเมินผล > ปีว่างผัง	1

ผังเมืองรวมจังหวัดปราจีนบุรี ข้อมูลค่าสัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาคของจังหวัด
ตัวอย่าง : ปราจีนบุรี (Gini coefficient) ของรายได้ระหว่าง พ.ศ. 2556-2558 (ปีใกล้เคียง)
มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ดังนั้น ได้ 1 คะแนน

- การสรุปคะแนนและผลของการประเมิน

จากการค้นหาข้อมูลค่าสัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาคของจังหวัดปราจีนบุรี (Gini coefficient) ของรายได้ระหว่าง พ.ศ. 2556-2558 (ปีใกล้เคียง) มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเล็กน้อย ซึ่งอยู่ในเกณฑ์สัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาคปีประเมินผลเพิ่มขึ้นกว่าปีวางผัง จึงได้ 1 คะแนน แสดงว่าเขตผังเมืองรวมจังหวัดปราจีนบุรีค่าความไม่เท่าเทียมกันของรายได้เพิ่มขึ้น แต่ลักษณะการกระจายรายได้ในปีวางผังและปีประเมินผลยังไม่มีเปลี่ยนแปลงมาก

ภาคผนวก ข

คำนิยาม และคำจำกัดความที่เกี่ยวข้องกับการประเมินผลผังเมืองรวม (ด้านสังคม)

“การประเมินผลผังเมืองรวม” หมายถึง การประเมินผลการเปลี่ยนแปลงสภาพการณ์และสิ่งแวดล้อมการใช้บังคับผังเมืองรวมตามระยะเวลาที่คณะกรรมการผังเมืองหรือคณะกรรมการผังเมืองจังหวัดกำหนดแล้วแต่กรณี แต่ไม่เกินห้าปี

“ปัจจัย” หมายถึง องค์ประกอบหลักในการประเมินผลประกอบด้วย การใช้ประโยชน์ที่ดิน ความหนาแน่นของประชากร นโยบายหรือโครงการของรัฐบาล สภาพเศรษฐกิจและสังคม ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม การคมนาคมและการขนส่ง การป้องกันการเกิดภัยพิบัติ และปัจจัยอื่นที่เกี่ยวข้องกับการผังเมือง

“เกณฑ์ (Criteria)” หมายถึง ระดับที่แสดงถึงความสำเร็จของการดำเนินงานหรือผลที่ได้รับ เช่น เกณฑ์พิจารณาการใช้ประโยชน์ที่ดิน โดยพิจารณาจากการใช้ประโยชน์ของอาคารเป็นหลัก เป็นต้น

“มาตรฐาน (Standard)” หมายถึง การกำหนดระดับของการดำเนินการ หรือผลสำเร็จที่เป็นที่ยอมรับ ร่วมกัน เช่น มาตรฐานการใช้สีแสดงการใช้ประโยชน์ที่ดิน สัญลักษณ์ในแผนที่และแผนผัง เป็นต้น

“ตัวชี้วัด (Indicator)” หมายถึง การกำหนดตัวบ่งชี้ ตัวบ่งบอกถึงสถานภาพหรือลักษณะ หรือ ผลของการดำเนินการ

“พระราชบัญญัติการผังเมือง พ.ศ. 2562” หมายถึง กฎหมายว่าด้วยการวาง จัดทำและดำเนินการ ให้เป็นไปตามผังเมืองรวมในระดับต่าง ๆ สำหรับเป็นกรอบชี้แนะการพัฒนาทางด้านกายภาพในระดับประเทศ ระดับภาค ระดับจังหวัด ระดับเมือง ระดับชนบท และพื้นที่เฉพาะควบคู่กับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เพื่อการพัฒนาเมือง บริเวณที่เกี่ยวข้องหรือชนบทให้ดีขึ้นหรือทำให้ดียิ่งขึ้น ซึ่งสัญลักษณ์ ความสะดวกสบาย ความเป็นระเบียบ ความสวยงาม การใช้ประโยชน์ในทรัพย์สิน การคมนาคมและการขนส่ง ความปลอดภัยของ ประชาชน สวัสดิภาพของสังคม การป้องกันภัยพิบัติ และการป้องกันความขัดแย้งในการใช้ประโยชน์ที่ดิน เพื่อส่งเสริมการเศรษฐกิจ สังคม และสภาพแวดล้อม เพื่อดำรงรักษาหรือบูรณะสถานที่และวัตถุที่มีประโยชน์ หรือคุณค่าในทางศิลปกรรม สถาปัตยกรรม ประวัติศาสตร์หรือโบราณคดี หรือบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมภูมิประเทศที่งดงามหรือมีคุณค่าในทางธรรมชาติ

“ข้อมูล” หมายถึง ข้อมูลปฐมภูมิ ทุติยภูมิ หรือ อื่น ๆ ที่นำมาใช้เป็นข้อมูลเพื่อการประเมินผล

“ปีประเมินผล” หมายถึง ปีที่ดำเนินการประเมินผลผังเมืองรวม

“ปีเป้าหมาย” หมายถึง ปีที่ผังเมืองรวมทำการคาดการณ์เป้าหมายด้านต่าง ๆ ไว้ เช่น การคาดการณ์ ประชากรในอนาคต การคาดการณ์ปริมาณการจราจร เป็นต้น ซึ่งสามารถแบ่งช่วงปี ได้แก่ 5 ปี 10 ปี 15 ปี และ 20 ปี

คำสำคัญ (3 คำ): ผังเมืองรวม, การประเมินผลผังเมืองรวม , ด้านสังคม